

КОДЪТ НА СЪТВОРЕНИЕТО

Предговор

След излизането от печат през месец ноември 2009-та година на книгата ми „Пътят към Аза” смятах, че ще изминат поне няколко години до евентуалното написване на следващата. Но „човек предполага, Господ разполага”. По СЪЩОТО време на пазара се появи една неголяма по обем, но със знакови претенции книга, която намери както отглас в медиите, така и доста широко разпространение сред четящата публика. Става дума за „33. Заплахата Дан Браун” от Димитър Недков, представяща „Свободното Масонство” като АВТЕНТИЧНАТА духовност, преминаваща през ВСИЧКИ епохи на земното човешко развитие и стигаща дори отвъд неговото начало. ВЕДНАГА осъзнах, че на ТОВА трябва да се реагира, защото Истината по въпроса е обвита в тайнственост и скрита в легенди, достигнали до наши дни от най-дълбока древност, за които огромната част от съвременното човечество има твърде мъгляво и направо НИКАКВО разбиране, въпреки, че живота му на физически и духовен план е в пряка зависимост от случващото се в посоченото Общество. ЕДИНСТВЕНИЯТ начин да разсеем „мъглата” е чрез Науката за Духа, наречена „Антропос-София”, представяща ни от езотерична християнска гледна точка Мъдростта за Човека и Макрокосмоса. Целта на изложението ще бъде ОСВЕТЛЯВАНЕ, а не елементарно охулване на всичко, свързано с масонството, съхранящо в действителност много, много мъдрост. Учителят Беинса Дуно беше посочил, че „само светлият път на Мъдростта води към Истината”, а Истината е ЕДНА – Христос!

Дали мъдростта в масонството ни отвежда до Слънчевия Бог Христос, станал за три години човек и преминал през РЕАЛНА Смърт и Възкресение заради нас и бъдещата съдба на Творението, или води към Слънчевия Демон Сорат, дебнеш от числото „666”, е ПРАКТИЧЕСКИ отговор на ГЛАВНИЯ въпрос, стоящ пред хората от ХХ-ти век нататък: „Или си с Христос, или против Него”?! Дали „зидарите” наистина притежават „Изгубената Дума”, изгубеният Код на Сътворението и ще го разкрият ли през 2012-та година пред света?

На тези основни въпроси търсим отговора, а многобройните „второстепенни” загадки ще допълват картината, която без тях е невъзможно да бъде „нарисувана”.

Легендата за Храма

Темелите на цялото Свободно Масонство трябва да се търсят в един разказ, наречен „Легендата за Храма”, поел пътя си из Европа от началото на XV-ти век чрез личността на Християн Розенкройц, когато той основава Братството на „Розата и Кръста”. Първоначално съдържанието на мистерията било разкрито само пред десетината му най-приближени ученици, а в последствие то претърпяло редица интерпретации и станало достъпно за много духовни общности, превръщайки се в нещо като мит. Не е известно кога и как тази легенда е припозната от „Свободното Масонство” за „своя”, защото сред самите масони произходът ѝ остава неясен. Смята се, че след появата си в литературата през XVIII-ти век е приета и от тях.

Нейните корени ни отвеждат чак на еона Старо Слънце. Тогава, от една страна Богът-Син от Светата Троица премина през най-издигнатия от Духовете на Мъдростта и се включи в развитието на локалния Космос, превърнал се постепенно в познатата ни Слънчева система, а от друга Неговият Брат(според Космическия ред) Луцифер тръгна по пътя на изоставането и пропадането към материята и хаоса, повличайки след себе си много от Божествените Същества, известни в християнския езотеризъм с имената Ангели, Архангели, Архаи, Власти(Елохими), Сили, Господства, Престоли, Херувими и Серафими. За „ранга”(съзнанието) на самия Луцифер можем да добием известна представа от факта, че с изключение на последните две Йерархии – Херувими и Серафими, групи Същества от ВСИЧКИТЕ останали степени на съзнание го последваха и резултатът беше разделянето на

Боговете на две Братства – „Черно” и „Бяло”. Предводител на първото стана Луцифер, а Христос оглави второто, но и едното и другото НЯМАТ свободна воля. Те действат според Мъдрата Воля на Бог-Отец, Която предвиждаше в Творението Му да се внедри принципът на свободата, за да стигне земния човек до Любовта и се превърне в десетата Йерархия на Свободата и Любовта. Без първоначалната ЖЕРТВА на Луцифер изпълнението на тази грандиозна задача щеше да бъде невъзможно.

На еона Стара Луна част от изостаналите луциферизирани Елохими смесиха Божията Мъдрост с астралната Кама, т.е. с Огъня на ентузиазма, проявяващ се под формата на страсти и желания. И легендата започва: „Било е време, когато един такъв Елохим създаде Ева, а после се съединил с нея и в резултат от съединяването се появил Каин. Друг, неизостанал Елохим, наречен Йехова(Яхве,Адонай), при който Божията Мъдрост не била проникната от Кама, създаде Адам(земен човек). Адам също се съединил с Ева и се появил Авел”.

Авел става „пастир на овце”, т.е. приема ЖИВОТА такъв, какъвто Съзателят го представя и не променя нищо, а само го отглежда.

Каин е „земеделец и оре земята”, т.е. физическото поле и там създава нещо от СЕБЕ си, опитвайки се да твори от неживото(земята) живо – растенията.

Когато двамата принасят жертва на Бог(Йехова), „димът”(духът) на Авел е приет, защото е родствен с Бога, а „димът” на Каин не е приет и остава на Земята, защото е постигнат по пътя на човешката свобода и не е родствен с естеството на Бога – не му е „приятен”. По този начин Йехова създава своеобразна враждебност между двамата и Каин убива Авел. Каин е изключен от общение с Йехова, отива в далечни земи и основава там собствена раса. На мястото на Авел Йехова дава Сит, който е резултат от повторното свързване на Адам с Ева. И тръгнаха двата потока в човешкото развитие – Каинити и Авелити. Кога се развиват посочените събития?

Ева е човечеството на Полярната(отражение на Стария Сатурн) коренна раса(епоха), което е изключително просто устроено. Ако си представим САМО топлината на пулсиращата в цялото ни тяло кръв, а останало изчезне – ето това е било човечеството(Ева), съществуващо в пълна тъмнина.

През Хиперборейската(отражение на Старото Слънце) коренна раса, Духовете(Елохимите) на Слънцето пронизали тъмната Ева със Светлина, съдържаща в себе си един вид „храна”. Всичко, което останало от това хранене за човечеството, било използвано за целите на размножаването. Така от съединяването на луциферизирания Елохим с Ева по-късно през Лемурия се появил Каин. Виждаме, че Каин е НЕПОСРЕДСТВЕНО син на Бога по своя произход.

През Лемурийската(отражение на Старата Луна) коренна раса, Елохима Йехова създава Адам и разделя човечеството на два пола. Когато се говори, че Адам и Ева станали мъж и жена, това означава съединяването на двата пола за целите на размножаването. Така се появява Авел като потомък на ЧОВЕЦИТЕ Адам и Ева. Следователно, Каин е роден по неполов начин, а Авел – по полов. Оттук и напрежението помежду им.

Добре е обаче да се знае, че и четирите „персонажа” – Ева, Каин, Адам и Авел са СВРЪХСЕТИВНИ същества, създадени по НЕПОЛОВ във физическо отношение начин и описаните събития протичат на духовен план през четвъртия, петия и частично шестия „ден” на Сътворението чрез постепенното съгъстяване на духовните сили. Всички тогавашни хора са създавани по Божий образ и затова външният им вид засега е ЕДНАКЪВ. Освен това са и двуполови. Адам е роден в ранните времена на Лемурия и също е мъж-жена, но ВЪНШНО наподобява женския пол, което е загатнато в древногръцката митология в образа на Зевс, изобразен с добре изразени

женски гърди. Да, женският пол е първи, а мъжкия възниква по-късно, но оттук не можем да извадим елементарното заключение, че „Бог е жена”. Бог-Отец е НАД половото разделение. Христос – също, обединявайки двата пола в Себе Си по ДУХОВЕН начин. Що се отнася до най-различните групирания на отделните същества в ГРУПОВИ Същества – например Небесната София(Премъдростта Божия) – носещи „женски” характеристики и поединичното „битуване” на същите отделни същества, носещо подчертано „мъжки” характер, то подобно разграничаване няма НИЩО общо с познатото ни физическо земно разделение на половете, което(полово разделение) е по-късен резултат от определени духовни събития, започвали в онези мъжко-женски индивиди, клонящи външно към женския пол. В тях способността за самовъзпроизвеждане е била гарантирана, защото жената е давала субстанцията(основата), а през мъжкото семе в нея е действал оплодяващият принцип и това е била самата Божествена Мъдрост. Следователно, Мъдростта в жената е имала „мъжки” характер, даващ форма на женската субстанция. Нека поясним: като групово Същество Премъдростта Божия има „женски” характер, но ЧРЕЗ нея в саморазмножаващия се индивид оплодяващо действа нещо по-висше – Словото и именно То ѝ придава „мъжки” функции. Като колективно Същество от ДУШИ(Великия Космичен Човек), Самото Слово също е „женско”, но става „мъжко”, ако чрез Него действа Истината. Като колективно Същество от ДУХОВЕ(Великия Космичен Човек), Истината също е „женска”, но става „мъжка”, ако чрез нея действа самият Божествен Дух, Който ВСЪЩНОСТ извършваше през Мъдростта оплождането на „женската” субстанция в саморазмножаващия се индивид. По-късно Мъдростта и субстанцията се разделят на две и започва една двойственост в човешкото развитие.

Най-напред женското яйце загубва възможността да бъде оплодено в(от) собственото си тяло. Защо се стига дотам? Вече казахме, че Авел приема Мъдростта непроменена, а Каин я смесва с Кама. Авел е представител на „женското” в Мъдростта, а Каин на „мъжкото” но противопоставянето между тях все още НЕ е на органично равнище. Когато Каин уби Авел, „женското” в саморазмножаващия се индивид беше убито и стана безплодно. Сега имаме един безплоден женски индивид и над него Мъдростта. В ТОЗИ момент настъпва разделянето на два пола. Божествената Мъдрост(мъжкия принцип) трансформира единния досега женски орган за размножаване във физически полови органи, в ОРГАНИ НА МЪДРОСТ. Така само половината от творческата сила остана при жената, а творческата физическа сила за оплождане бе оставена за мъжа. ФИЗИЧЕСКАТА природа се самораздели на онова, което оплодяваше и онова, което имаше нужда да бъде оплодявано. Библейската легенда ни разказва за забраната, отправена към човека, имащ двата пола в себе си да не яде от „Дървото на Познанието”, защото Бог(Йехова) искаше Неговата Мъдрост да оплодява жената. Когато тя наруши забраната, стана независима от оплодителната сила на Йехова, но попадна под зависимост от оплодителната сила на мъжа, на когото също даде от „ябълката”. Двата бяха изгонени от Рая(астралния свят) на Земята, където човеците щяха да живеят в НОВИ тела и да се различават един от друг. Сит вече е РАЗЛИЧЕН от своите предшественици и позна смъртта. Появата на наследствеността, на РАЗЛИЧИЕТО от предшествениците е „първородния грях”, който направи човека смъртен и от тази гледна точка Каин и Авел са преходния период в човешкото развитие между Адам и Сит.

С разделянето на половете се раздели и духовната Мъдрост. От духовна гледна точка при мъжа тя има женски характер, а при жената – мъжки. Докато човек беше все още мъжко-женски, не можеше да отдели духовната Мъдрост от онова, което по-

късно щеше да бъде наречено „научно познание”. Само чрез отделянето на половете умът(Дървото на Познанието) бе доведен до онзи връх, където можеше да функционира. Мозъкът стана мъжкия Божествен център, докато по-дълбоката природа остана женска. Духът обаче, свързан с мозъка е откъснат от интуицията и следователно ДУХОВНО неплоден, пасивен. Мъжът не може да ражда себеподобни, но е способен да се опложда(чрез ума) от целия външен свят, от всичко външно, което събира и съчетава. По този начин се СЪЗДАВА мъжката мъдрост, която е ориентирана към придобиване на световната мъдрост и която фактически НЕ е съществувала като първичната, течаща отгоре надолу Божествена Мъдрост. Чрез духовното си оплождане от външното, мъжът става способен ФИЗИЧЕСКИ да оплоди жената. Първоначално в индивида мъж-жена мъжкия принцип по Божествено-духовен начин оплождаше жената, а сега при разделените полове пак мъжкия принцип – но вече физически-духовно – извършва същата функция. От духовна гледна точка самите мъже наистина притежават женска, пасивна, духовно неплодна(поради откъсването си от Божествения Дух) мъдрост, но от физическа гледна точка те са мъжкия принцип, способен да реформира света и добие от него онази нова мъдрост, правеща го способен физически да оплоди жената. Мъжете са „КАИН”.

От духовна гледна точка при жените Мъдростта носи мъжки характер, защото жената е самооплодяваща се духовно, способна чрез вътрешната си природа да приема ДИРЕКТНО Божествената Интуиция(Мъдрост) и следователно нейната Мъдрост е активна, което ѝ дава възможност да бъде духовно-продуктивна и ражда себеподобни, осигурявайки възпроизвеждането на човешкия род. От физическа гледна точка обаче положението е обратно: женската мъдрост е пасивна, очакваща да бъде оплодена от мъжкото семе, в което активният принцип е Огънят, т.е. придобитата с ентузиазъм от света мъдрост. Жените са „Авел”.

Разбира се, това не означава, че само жените могат да бъдат „Авел”. Процеса на разделението протече на два етапа, като първия – самото разделяне по ФИЗИЧЕСКИ полове признак – се случи в по-ранните времена на Лемурия и бе дело САМО на Боговете, докато за изпълнението на втория, свързан с ДУХОВНОТО формиране на двата потока „мъжка” и „женска” мъдрост в човешкото развитие, които започнаха да се формират през Атлантската и станаха действителен факт през следатлантската епоха, задължително се изискваше и нашето съучастие. Тук говорим за разделяне на „мъжки” и „женски” дух, нямащо нищо общо с половото разделяне. Всичко, изляло се през следатлантската епоха в свещеничеството е изява на „женската” мъдрост(дух) и потока „Авел”. Присъствието на мъжете-свещенници в този поток показва, че не само женския пол може да бъде „Авел”.

А всичко онова, което се изля в „Свободното Масонство” е проява на „мъжката” мъдрост и потока „Каин”. Каинита – това е син на Макрокосмическите Божествено-духовни сили, които въздействат върху земното развитие по такъв начин, че могат да създадат микрокосмос, способен да ОВЪТРЕШНИ тези сили и ги развие по-нататък като Азови сили. Авелита принадлежи към други Макрокосмически сили, които не могат така непосредствено да овътрешнят в него силите на Аза и те действат ОТВЪН. Авелита е свързан с изостаналите лунни сили, които не можаха в своето време да достигнат необходимата висота и в земното развитие могат да се овътрешнят само до астралното тяло на микрокосмоса-човек. За да въздействат творчески върху земното развитие като Азови сили, те се нуждаят от човешката двойка, от половото различие. Каинита принадлежи към земното развитие и може да действа творчески, развивайки силата на Аза, без да се нуждае от половото разделяне. Убивайки Авел, от една страна Каин пусна в СЕБЕ си изостаналите

лунни сили, а от друга стана дръжник на смъртта, водеща към нисхождане и разрушение. Фактически и двамата бяха лишени от живот в духовния свят: Авел – заради произхода си, свързан с пола, а Каин – заради моралното грехопадение. Много по-късно потока на свещеничеството-Авел създаде Библейската легенда. Масонството-Каин му противопостави Легендата за Храма. До възникването обаче на тези легенди, съперничеството между двете течения премина през много превратности.

Човечеството беше изгонено от Рая в средата на Лемурия през шестия „ден” на Сътворението преди около 35 000 години, но видя „срамните” си части и ги покри с „листа”(дрехи) чак към средата на Атлантида преди около 15 000 години, откогато започна седмия „ден” на Сътворението и постепенното ни заспиване по отношение на света, от който произлизаме. Предстоеше Азовото ни развитие.

В астралния свят обаче, все още оставаха известна част „Синове Божии” от потока на Авел-Сет, които трябваше да се пазят от навлизане в земната сфера. От тях беше даден след време принципа на аскетизма сред човеците, изразяващ се в култивиране на истинската духовна част на човешката природа и развитие на по-висшите ѝ способности. Но някои от Авелитите извършиха грях, като си „харесаха и вземаха за жени от дъщерите(Душите) човешки”, т.е. от потомците на Каин, стремящи се към изкуствата и науките. Трябва да отбележим, че изкуствата и науките, които направиха човека свободен, поначало нямат НИЩО общо с Божественото – не са ПРЯКО Божествени, защото са „изкочили” от вътрешното естество на човека и техните корени идват от земната сфера. Те не ни довеждат до Духа „горе”, а изпълняват ролята на „мост” за евентуалното слизване на Духа „долу”. Съвсем ясно Беинса изрече на пръв поглед „странните” думи: „Театър, кино, опера, цирк – тези забавления са за света, а пък за вас са губене на време и престъпления”. Това слово е отправено към Ученика на бъдещето и няма как да бъде разбрано без необходимото вникване в изначалните различия между Авел и Каин, довели и до споменатия грях – по същество черна магия – през Атлантида, в резултат на който се появилиха „силните, от старо време славни човеци”, представени в Библията като „исполини”. Ако се абстрахираме от гротескните физически човешки форми, получени по същото време като резултат от злоупотребата с растежните сили, въпросните „исполини” са били невидима за физическите очи раса, притежаваща изключително мощна огнено-демонична сила. Наречени са „ракшаси” или „асури”. Тук не става дума за изостаналите на Стария Сатурн Архай(азури), нито за Адепти или Аватари. Под „адепт” се разбира човешко същество, преминаващо преражданията си заедно с всички хора по пътя на еволюцията, но силно изпреварвайки ги. Например: Заратустра, Хермес, Мойсей ... Другите водачи на човечеството – Аватарите, са свръхсетивни същества, които не се нуждаят от инкарнации и идват във физическия свят само да дават – без да получават от тези въплъщения никакви плодове за себе си – използвайки многократно обвивките(телата) на хората. През Лемурия във физическото тяло(далеч по-различно от днешното) на даден човек влизаше Архай и чрез огромно сугестивно въздействие върху останалите ги водеше, без те да мислят и говорят, защото нито мисълта съществуваше, нито говора. През Атлантида Архангели слизаха в етерното и физическо тяло на определени човеци, обучавани в тайни мистерийни центрове(оракули) за водачи на по-малки в сравнение с Лемурия маси хора. Когато такъв велик водач умираше, физическото му тяло се разлагаше, но етерното оставаше и според принципа на спиритуалната икономия беше размножавано като копия от един оригинал и отпечатвано в други хора-водачи. Например главния посветен(Архангел-Аватар) на Слънчевия оракул се наричаше Ману и под негово въздействие бяха запазени етерните тела на седемте най-

изтъкнати посветени от седемте Атлантски оракула, които бяха отпечатани в Седемте Свещенни Риши, основали първата следатлантска културна епоха – Древноиндийската. Оттогава започнаха и Ангели да се „вмъкват“ във физическите, етерни и астрални тела на определени човечи, превръщайки ги във водачи на останалите.

Следователно, Аватарите(инспираторите) са свръхсетивни същества, действащи през даден човек, докато Адепта е само човешко същество. В този смисъл, когато Заратустра беше инкарниран в Исус, Исус действаше като Адепт, а когато Азът на Заратустра излезе и на неговото място влезе Макрокосмическият Христов Аз, Христос-Исус беше Аватар, при това най-висшият, слизал някога на Земята. Блаватска все още правеше разлика между Адепт и Аватар, докато при Ани Безант, Йогананда и други мистици с източна насоченост това различаване се поизгуби.

Но да оставим нашето време и се върнем при ракшасите, които са действали особено пагубно-разрушително върху четвъртата тогавашна раса – туранците. Колосалното усилване на огъня в егоизма и желанията, съчетано със злоупотребата в разтежните сили и предателството в някои от оракулите доведе до по-късното потъване на Атлантида, но ракшасите продължиха да действат съблазняващо и през следатлантските културни епохи до Поврата на Времената, когато Спасителят заради нашата еволюция отне голяма част от огнената им демонична сила.

В такава обстановка течеше формирането и развитието на двата основни духовни потока, като Авелитите се придържаха само към Божествената Мъдрост отгоре, а Каинитите с ентузиазъм създаваха новия вид мъдрост, получена от света наоколо. Синът на Ламех от жена му Ада – Иавал, беше според Библията „баща на скотовъдци“, но според масоните даде началото на геометрията, разработена много по-късно от Триславния Хермес в Египет. Другият му син – Иувал, стана родоначалник на „всички, които свирят на гусли и пищялки“. Синът на Ламех от втората му жена – Цила, се наричаше Тувалкаин. От него тръгна ковачеството на „всякакви медни и железни сечива“, а от сестра му Ноема започна тъкачеството. И така – до Ной, извел с „ковчег“ от потъващата Атлантида бъдещото следатлантско човечество(арийците), длъжно да трансформира тялото си до същите видими физически мерки, каквито са посочени в Библията като мерки на самия „ковчег“, но взети не буквално, а като съотношения(пропорции) между дължина, широчина и дълбочина(височина). През Лемурийската и Атлантската епохи човекът живееше до голяма степен във „водите“ на астралния свят поради разделените си физическо и етерно тяло. Притежавайки по рождение природно дадено ясновиждане, на него му беше трудно да стъпи здраво на земен план и изгради Азовото си съзнание. През това време Ной още не беше направил „ковчег“. Само посветените в оракулите имаха физическо тяло, подобно на сегашното и силно развит за тогавашната степен на развитие мозък. За тях „ковчегът“ ВЕЧЕ беше изграден. За останалите трябваше да се погрижи Ной. Когато етерната и физическата ни глава се срещнаха в точката на „третото“ око, ние загубихме ясновиждането и Ной построи от несъзнателните(несъзнаваните от хората водещи ги) Божествени сили „ковчег“-Храм като прототип на бъдещото ни физическо тяло, в което „Ной“, т.е. земният ни Аз, получен още през Лемурия от Елохимите, щеше да действа и създава нова раса човечи, развиващи мисленето и свързаното с него Азово съзнание, за да стане човекът господар на земния свят, научавайки се постепенно СЪЗНАТЕЛНО да използва Божествените сили и превърне самият себе си в техен храм. За тази велика бъдеща трансформация щеше да бъде издигнат един ДРУГ Храм.

Човекът Ной действително е съществувал, но през него като Аватар действаше същия Архангел, който работеше през главния посветен в Слънчевия оракул. Ной е

Ману. Този свръхчовешки Ману изведе ариите от Атлантида и им съобщи новата върховна заповед на Небето „отсега нататък да не се подчиняват на видимите” – като самия него – „Богове, а да се подчинят на един Бог без образ и Него да търсят и слушат”. Следващият „Ману”, призван след „войната на всички срещу всички” да изведе едно коренно различно човечество върху новия континент, формиращ се отсега в недрата под Тихия океан, ще бъде напълно ЧОВЕК. Кой е той, е твърде рано да се каже, но след средата на изминалия ХХ-век бъдещата ни съдба ИЗЦЯЛО зависи от отговора на поставения в началото на книгата въпрос: „Или си с Христос, или против Него”. Бъдещият Ману без никакво съмнение ще избере Христос! Иначе няма да бъде „Ману”.

Това бъдеще се подготвяше още от тримата сина на Ной-Ману и по-специално от Сим, в етерното тяло на който също действаше Аватар, за да стане то праобраз на етерните тела на всички индивидуалности, съставляващи богоизбрания семитски народ, формирал от Авраам през 42 (три пъти по четиринайсет) поколения физическото и етерно тяло за слизания от Светата Троица Бог-Син. Самото етерно тяло на Сим беше съхранено и предадено по-късно и на Аватара Мелхиседек (пак познатия ни Ману), за да посвети родоначалника на богоизбрания народ Авраам в тази тайна. А на Изток въплътеният в Кришна Аватар Вишну запази етерното тяло на Кришна, което живееше по-късно в много велики брамини.

Евреите тръгнаха по пътя си през поколенията, но непрекъснато проявяваха вироглавство, отклонявайки се от Божия Промисъл и Йехова трябваше да се намесва в свой „стил” чрез проливането на много кръв. От Ной до Авраам човекът вече беше се развил и достигнал формата на „ковчега”, отивайки чрез Азовото си осъзнаване дори отвъд нея, за да се доближи сега до един по-висш свой член. Известен е Питагоровия квадрат, символизиращ трите ни тела и проникналия ги до голяма степен Аз, но изявяващ се по онова време изключително като его, като егоизъм. Когато в свръхсетивния свят Йехова попита Каин „къде е Авел, твоя брат”, Каин отговори: „Аз пазач ли съм на моя брат”? Никой преди това не би отговорил по този начин. На първоначалната Любов започна да се противопоставя егоизмът, слязъл по-късно в посочения „квадрат”. Към „квадрата” юдаизмът прибави Божествения (Висшия) Аз, слизащ отгоре надолу и квадрата се превърна в пентаграм (пентагон). Произнасяйки священото ИМЕ „Елохим” или „Адонай”, евреина преживяваше Бога на своя народ, Висшия си Аз, известен на Изток като Манас, а в Антропософията обозначаван с термина „Дух-себе”. Именно „манната”, слизаща „от Небето”, ги „хранеше” през дългото им скиталчество през пустинята (егоизма). Сега човекът започваше да развива Манас и за НЕГО предстоеше да се изгради нов Храм, различен от „ковчега” на Ной.

Както всяко окултно течение се базира на взаимовръзката между Макрокосмоса с микрокосмоса, така и в еврейското тайно учение се говори за това, че Душите идват от духовния свят и за тях долу на Земята се образуват домове-тела, в които душевните функции намират за себе си обвивка. А за външното действие на Духа евреите строели къщи и така възниквали градовете. По аналогия със северния полюс на Земята, градът Йерусалим е бил приет като полюса, събиращ в себе си цялата външна земна култура под формата на съвършени къщи за Духа и всички тези къщи били концентрирани около човешката Душа. Върха, увенчаващ полюса-Йерусалим е трябвало да стане Соломоновия Храм, дома на „Името” (Бога-Дух и техен водач Яхве), но съдържащ в себе си и петорното човешко същество, включващо Манас. Думата „Соломон” означава точно това – „Дух-Себе” или „вътрешно равновесие”. Предизвикателството на Йехова към човека, прието от цар Давид е изисквало самото човешко тяло да стане храм за Бога-Манас и в най-

дълбоката святост(светая-светих) на Душата си човек да Го приеме и преживее като един морален Бог. За целта Мойсей беше получил от същия Яхве Завета с 10-те морални заповеди. Кивота на Завета щеше да стои в „светая-светих” на Храма, но пазен от „двата херувима” Манас и Будхи, защото петият принцип на човека още не беше слязъл на Земята. Цялото вътрешно светилище е щяло да бъде покрито със злато(символ на Мъдростта), защото самата Мъдрост преминаваше на степен Манас. Засега само помазаният свещеник щеше да влиза веднъж годишно в деня на Помазването в „светая-светих” на Храма, произнасяйки името „Яхве”, за да очисти синовете израилеви от всичките им грехове и ги прави годни да приемат тази Мъдрост-Манас.

И тъй, Давид прие заръката на Яхве, но неговият син Соломон в ясновидски „сън” получи конкретния образ на Храма и пристъпи към реализацията му на земен план. Защо по ТАКЪВ начин Соломон беше озарен свише?

С началото на Кали Юга през 3101-ва година преди Христа започна затварянето на портите към духовния свят. Първата компенсация на загубата откриваме хиляда години по-късно в личността на Авраам след посвещаването му от Мелхиседек, когато за пръв път едно човешко същество стигна до знанието, че зад видимия външен свят има един световен Аз-Бог, Който е свързан с човешката Аз-природа и може да живее в нея. Авраам можа да види по сетивен начин с физическите си очи дошлите пред дома му представители на този миров Аз-Бог(Христос), а именно Архангелите Михаил, Гавраил и Рафаил.

Шест века по-късно Мойсей преживя Божественото(Христово) Откровение по етерен начин в елементите – огъня в къпиновия храст и мълниите и гръмотевиците над Синайската планина – когато чрез Йехова Христос говореше на най-вътрешната същност в човека и това стана ядрото на древноеврейския мироглед.

Два века след Мойсей Бодхисатвата Орфей – СТАНАЛ Буда, страдаше за Евридика, т. е. за изгубеното етерно ясновидство, а в 10-ти век Соломон преживя Божественото Откровение в астралното си тяло („насън”) чрез символите на Храма, който трябваше да олицетворява човешкото развитие.

Царуването му се датира между 993-та и 953-та година преди Христа и тогава се построи Храма, но не пряко от него, а от друг. Като ярък представител на Авелитите(свещенничеството), Соломон е имал особено устроено за приемане на откровения „отгоре” тяло и е бил надарен с ясна, спокойна и обективна Мъдрост, влизаща право в човешкото сърце и действаща въздигащо към човека, но тя е била неспособна да произведе нещо веществено в изкуството или науката. Тук са нужни потомците на Каин. Към Соломон-„Авел” от Макрокосмоса струят сили, които Каинита е длъжен да получи от обкръжаващия свят. В свръхсетивния свят Авел беше „пастир” и въздействаше върху астралното, но в земния свят „пастиря”-цар(на евреите) Соломон не е способен да овътрешни силите, действащи от външния свят, а само ги довежда до образна („на сън”) представа за Храма. Каинита е способен да овътрешни същите сили и построи от тях физически Храм, олицетворяващ микрокосмоса-човек, приемащ със силата на Аза си слизания отгоре Манас. И Храмовата Легенда ни разказва, как Соломон се обръща към своя приятел и съюзник царя на Тир да му изпрати от Египет прочутия майстор – фригиеца Хирам Абиф, който е най-значимият от потомците на Каин и може да бъде приет за родоначалник на онова, което по-късно беше наречено „масонство”.

Соломон събрал строителите, разделил ги на групи и ги поставил под ръководството на архитекта Хирам. Започнало строителството на прекрасна, грандиозна сграда. В своето изкуство строителя Хирам бил отишъл толкова далеч, че достигнал самата граница, отделяща го от посвещението, след което започва

съзерцанието на висшите светове. Ала живял сам и меланхоличен, разбран и обичан от малцина, мразен от мнозина, между които и Соломон, завиждащ му заради гения и славата. Славата и Мъдростта на самия Соломон също били разпространени до най-далечните краища на Земята. За тях чула Савската царица Балкис. Посетила Йерусалим и останала очарована както от Божествената красота на Соломон, облечен в дрехи от злато и седящ на трон от позлатено кедрово дърво като някаква статуя с ръце от слонова кост, но и от възвишената му и ясна Мъдрост. Царят я приел с всевъзможни празнични почести, развел я из своя палат, а после и по великия строеж, за който тя била вече чула. Царицата се изгубила от възторг. Привлечен от нейната красота, скоро Соломон признал, че я обича и отправил предложение за брак. Радостна, че е победила това гордо сърце, тя приела.

Когато отново посетила Храма, на няколко пъти пожелала да види архитекта, съградил такива чудесни неща, които не можели да бъдат резултат само от човешка мъдрост. Доколкото било възможно, Соломон забавял да представи Хирам, но в края на краищата бил принуден да го направи. Тайнственият строител погледнал Балкис с поглед, който проникнал в самото ѝ сърце и заработил в нея като огън. Очарована от този поглед, тя веднага разбрала истинската стойност на Майстора, истинската стойност на Огъня. След като се съвзела от смущението, разпитала Хирам и пожелала да види безбройните групи работници, изградили Храма. Соломон отказал, защото не било възможно всички да бъдат събрани изведнъж без използване на атаквистични магьоснически сили. Хирам обаче отишъл на един хълм и с дясната си ръка изписал във въздуха мистичния знак Тау(о), който синовете на Каин използвали за работа на физическото поле. Отвсякъде заприиждали мъже към своя господар. Това учудило много царицата, която тайно съжалила за даденото обещание към Соломон. Тя се почувствала влюбена във великия архитект, а царят решил да разруши това чувство чрез унижаване на своя съперник, от когото засега все още зависел покрай довършването на Храма.

Липсвало само едно – Отлятото(Медното, Бронзовото) море, което щяло да украси Храма и издигне славата на Хирам до огромни висоти. Соломон планирал да провали отливането. За целта си послужил с трима калфи, които мразели Хирам защото отказал да им открие Управляващата Дума, даваща възможност да работят независимо като майстори. Първият бил сириец-каменоделец и се казвал Фанор; вторият бил финикиец-дърводелец и се наричал Амру, а третият се казвал Матусаел и бил еврей-миньор. Не станали майстори поради мързела си и липсата на знания и умения. Младият работник Бенони разкрил заговора и уведомил Соломон, смятайки, че това е достатъчно. Поради ревност, царят не направил нищо да спре злобните калфи. Той искал да унищожи Хирам.

Денят на отливането дошъл и Балкис присъствала, очаквайки чудото да се случи. Всички смеси руда от седем метала – олово, мед, живак, калай, желязо, сребро и злато, приготвени по особен начин лично от Хирам, били разтопени, очаквайки да тръгнат към огромния калъп и застинат като море в твърда, но артистично-жива форма. При това – ПРОЗРАЧНА! Отворили вратите, ограничаващи разтопения метал и потоци течност се изсипали в калъпа, но вместо да застинат в предвидената форма, изскочили над него и като огнена лава потекли навън. Тримата калфи тайно били прибавили неподходящи съставки в сместа и сега ужасената тълпа бягала от нея. Спокоен като Божество, Хирам се опитал да ограничи напредването с огромни количества вода, но безуспешно. Станало дори по-лошо: водата и огънят се смесили и нагоре се заиздигала гъста пара, падаща като огнен дъжд, разпространявайки ужас и смърт сред бягащата тълпа. Опозореният майстор имал нужда от съчувствие и вярно сърце. Потърсил Бенони, но напразно: гордият младеж загинал в усилието си

да предотврати катастрофата, след като открил, че Соломон не е предприел нищо. Подтиснат от скръб, Хирам не можел да се оттегли от сцената на своя позор. Не обръщал внимание и на опасността да бъде погълнат от този огнен океан. Мислел за Савската царица, която дошла да се възхити и го поздрави за големия триумф, а видяла едно ужасяващо нещастие.

И когато бил почти отчаян, че работата някога ще бъде завършена, внезапно чул странен глас, идващ отгоре и викащ: „Хирам, Хирам, Хирам“! Повдигнал очи и видял гигантска човешка фигура. Видението продължило: „Ела сине мой! Не се страхувай! Аз съм те направил негорим. Хвърли се в пламъците“! Притеглен от една непреодолима сила, Хирам се хвърлил в огнената пещ и вместо смърт, изпитал неопишуема радост. „Къде ме водиш“? – попитал той. „В центъра на Земята, в Душата на Света, в царството на великия Каин, където заедно с него царува свободата. Там тираничната завист на Адонай (Йехова) престава, там е домът на твоите бащи“. „Кой тогава съм аз и кой си ти“? „Аз съм бащата на твоите бащи, аз съм синът на Ламех, аз съм Тувалкаин“!

Тувалкаин въвел Хирам в светилището на Огъня, намиращо се в центъра на Земята, където му разказал за слабостта на Адонай и ниските страсти на този Бог, осъдил потомците на Каин да познаят неумолимия закон на смъртта, за да си отмъсти за преимуществата, които духът на Огъня дава. После Хирам е въведен при първия праотец на неговата раса – Каин, живеещ там в състоянието на първичната си Божественост от преди грехопадението. Ангелът на Светлината Луцифер се отразявал в красотата на този свой син, чийто благороден и щедър ум възбудил завистта на Адонай. Каин разказал на Хирам за своите нещастия и страдания, причинени от същия неумолим Адонай.

След срещата с Каин, Хирам чул отново гласът на Тувалкаин и обещанието: „Син ще ти се роди, който ти наистина няма да видиш, но неговите безбройни потомци ще продължат твоята раса, която превъзхожда расата на Адам и ще придобие властта над света. През много векове те ще посветят своята смелост и гений в служба на вечно неблагоприятната раса на Адам, ала в края на краищата най-доброто ще стане и най-силното и ще възстанови на Земята обожанието на Огъня. Твоите синове, непобедими в твоето име, ще разрушат силата на царе, служещи на тиранията на Адонай. Върви сине мой, духовете на Огъня са с теб“! Така Хирам бил посветен в тайната на Огъня и в тайната на отливането. Получил от Тувалкаин един чук и един Златен Триъгълник, върху който била поставена от самия Каин Управляващата Дума, изначалното Творческо Слово. С чука самият Тувалкаин бил извършил велики дела и на изпращане казал: „Благодарение на този чук и на помощта от духовете на Огъня, ти бързо ще довършиш останалата поради глупостта и злината на човека недовършена работа“. А Златният Триъгълник можел да носи окачен на врата си. Хирам бил върнат на Земята и благодарение на чука, притежаващ магическото качество да възстановява всички неща в техния съответен ред, още на зазоряване грамадната маса метал е отлята правилно. Творецът изпитал огромна радост, а хората прииждали тичешком отвсякъде, учудени от тайната сила, способна в една нощ да поправи всичко.

Един ден царицата, придружена от своите слуги, отишла извън Йерусалим и там срещнала самотния и замислен Хирам. Срещата е решаваща, защото взаимно си признали любовта. Птицата Хад-Хад, която се явява вестител на духовете на Огъня, като видяла Хирам да прави във въздуха знака на мистичното Т, полетяла около главата му и кацнала на неговата китка. В този миг дойката на царицата Сарахил възкликнала: „Предсказанието се изпълни. Хад-Хад позна съпругът, предназначен от духовете на Огъня за Балкис“! Повече не се двоумили, а взаимно си дали обещание и

започнали да обсъждат как Балкис да вземе от Соломон своя годежен пръстен – даден му като обещание за брак – и после се присъедини към Хирам в Арабия. Царицата успяла да свали от пръста на пияния владетел пръстена, но планът претърпял провал, защото Соломон подсказал на тримата калфи, че ще счита премахването на неговия съперник за лична услуга. Когато архитектът отново влязъл в Храма, бил нападат от тях с удари в лявото слепоочие, дясното слепоочие и челото. Хирам умрял, но преди да издъхне изхвърлил Златния триъгълник в един дълбок кладенец. Калфите завили тялото, занесли го на самотна могила и погребали там. На гроба засадили пръчка от акация.

Седем дни Хирам не се появявал и хората започнали да роптаят. Соломон не желал, но бил принуден да разпореде издирване. Акациевото клонче издало мястото на гроба и тялото било открито от трима майстори, които подозирали, че е убит от калфите заради отказа му да им даде майсторската Дума. Решили, за по-сигурно да променят Думата и създадат нова. При повдигането на тялото, кожата се изхлузила от него и един от майсторите случайно възкликнал: „Магбенах”(Mach ben ach), което ще рече: „Духовно-душевното се е отделило от физически-телесното” или „земен син на страданието”. Това станало новата свещенна Дума на майсторската степен. .

Успели да издирят тримата калфи, но те се самоубили и главите им били донесени при Соломон. Открили и Златният Триъгълник в кладенеца, но никой не разбрал значението му. Лежал под каменен куб с гравирани върху него 10-те Божии Заповеди. По нареждане на царят, Златният Триъгълник и куба били зазидани в триъгълен олтар под таен свод в най-отдалечената част от Храма.

Така завършва Легендата за Храма. Както посочихме в началото, съществуват и други фактологически интерпретации, но по-важно е нейното тълкуване от гледна точка на антропософският мироглед. Легендата изобразява съдбата на човека не само през 3-та, но и през 4-та и 5-та следатлантски културни епохи. Сега, в края на Третата епоха, половото и духовно разделение на „мъжко” и „женско” са ясно изразени и един срещу друг стоят Хирам и Соломон. Първият – представител на „мъжкия” дух независим труженик, достигнал до своята мъдрост чрез човешкото усилие, а вторият – надарен с Божествена Мъдрост, с благочестие свише представител на „женския” дух. В Древноиндийската епоха всичко се случваше на едно по-високо ниво и това разделение много слабо се отразяваше върху външния живот. Индиеца беше и е много по-слабо въплътен с Душата и Аза си във физическото тяло в сравнение с хората, населяващи териториите на запад от него. Разкола(схизмата) между половете настъпи през Древноперсийската епоха, а през Третата културна епоха напълно се „оформил” и като разкол в духа. Хирам е първият човек, успял да овътрешни Аза до такава степен, че с неговата сила хармонично да работи със седемте планетарни сили(седемте метала), изявяващи се в собствената му природа, съставена от четири нисши(трите тела и Аза-его) и три висши(Манас, Будхи и Атма) члена, за да опита отливането на „Медното море” и премине към пряко съзерцание на Духа, т.е. към посвещението. „Медното море” е един велик символ на изкуството, сочещ към бъдещата ни задача по съединяването на човешкия дух с материята(метала), което трябва да се осъществи през 4-тия рунд(кръгооборот) на 4-та Манвантара(Земния еон). Хирам се опита да съедини водата(спокойната Мъдрост) с рудата(7-те метала), благочестието свише с Кама(астралния Огън), Авелитите с Каинитите. Първоначално опитът се провали от трите калфи-предатели, сипали неподходящи съставки в разтопените и готови за отливане метали. Кои са тези съставки?

„Медното море” всъщност е уплътнена във физическото битие астралност и отразява процеса по навлизането на човешкия Аз в материята и свързването му със

силите на смъртта в образа на калфите-предатели. Тези „калфи” разрушават изначалната чистота на човешката природа и от нея се издига пламъка на желанията, насочени към земното. Когато Аза слиза от духовния свят в трите си обвивки, най-напред среща астралното тяло и започва да се СЪМНЯВА във всичко – дори в собствения си Божествен произход. Съмнението е от една страна неподходяща съставка за правилно „отливане” на астралното във физическото, а от друга представлява „удар в лявото слепоочие” на човека(Хирам) – нанесен от първия калфа-предател – за преодоляване на лъжливата представа относно духовната му природа.

След това Азът среща етерното тяло и се изправя срещу СУЕВЕРИЕТО на всички вярвания и мнения, усвоени чрез възпитанието. Следва удар в дясното слепоочие от втория калфа-предател за преодоляване и на тази неподходяща съставка.

Накрая Азът слиза във физическото тяло и попада в ИЛЮЗИЯТА на собствената си отделеност от Цялото(Макрокосмоса). С удар в челото от третия калфа-предател и последната неподходяща съставка е премахната, за да излезе човекът свободно от себе си в обкръжаващия свят и се познае като микрокосмос в Макрокосмоса.

Хирам успя да отлее „Медното море” и постигна единение с Боговете, но с ПОМОЩТА на самите Богове. Трябва да отбележим важния факт, че до слизането си във физическия свят през средата на Лемурия човекът НЕ притежаваше собствена Кама(егоизъм). Тя съществуваше само космически, защото не можеше да се уплътни. С разделението на двата пола, Кама влезе в отделния човек, като преди това заради нашата еволюция Боговете се погрижиха с отделянето на Луната от Земята да бъде отстранена извънредно голяма Кама. Преминавайки към физическо уплътняване, астралното трябва да бъде ЧИСТО. В центъра на Земята Хирам съзерцава чистотата в образа на Каин от преди братоубийството и разбира, че „отливането” изисква възстановяването на ТАЗИ Божественост в Душата, но преминавайки през земното Азово развитие. Засега научи от Тувалкаин пророчески тайната за справяне с Огъня(изчистването на астралното тяло), взе Златния Триъгълник с Думата и чука за помощно средство, за да довърши започната работа по съединяването на водата с Огъня. „Медното море” беше отлято(втвърдено), но никой не разбира как Майстора го постигна и какво е значението на Златния Триъгълник с Думата. Златния триъгълник е висшата природа на човека – Манас, Будхи и Атма, които могат да се съединят само с правилно отлято под РЪКОВОДСТВОТО на Аза прозрачно(изчистено) „море”. Под „море” трябва да разбираме не само астралното тяло, а в по-широк смисъл и четирите посочени по-горе „нисши” члена в човека. Едва тогава Словото-Дума ще се ОТКРИЕ и това е ЕТЕРНОТО тяло в НОВ облик като Будхи, служещо за изразяване на Един Принцип, Който предстоеше да дойде на Земята след хиляда години.

Надарен с висшите принципи, посветения Хирам се върна за последно в Храма, но бе убит от калфите(войната на нисшето с висшето в човека). Като първия, овътрешнил Аза, той влезе в Храма от посока Изток, защото Аза – КОЙТО е тайната на Златния Триъгълник – изгрява чрез висшите принципи точно от Изток. По-късно от гроба му не случайно израстна акацията, символизираща посветения. Калфите дойдоха от трите други страни на света, за да спрат подготовката на човешкия Аз за бъдещата му съдба. Хвърляйки Златния Триъгълник в дълбок кладенец, Хирам сочеше към това отделено бъдеще, когато астралното тяло ще бъде очистено и „медното море” ще се втвърди, за да създадат свързаните в „море” физическо и астрално тяло твърда(здрава) основа за действието на принципа Будхи – на ХРИСТОВИЯ ПРИНЦИП(ИМПУЛС) НА ЛЮБОВТА.

Какво е всъщност принципа „Будхи” в смисъла на изложеното дотук разделяне на Мъдростта на „женска” и „мъжка”? С Христовото човекоставане и възникналото след Него Християнство Соломоновото благочестие свише започна да губи сила и беше заменено от благочестие(благодат), изцяло свободно от Кама. Христос не е просто Мъдрост. Той е възплътената Любов, Висшата Божествена Кама, нищо не искаща за Себе Си, а напротив – в безкрайна самоотдаденост отправяща навън всички страстни желания, свързани с физическия ни и духовен живот. Тази ОБРАТНА Кама се нарича „Будхи”. Благодарение на нея, сред типа благочестиви свише хора(Авелити), наречени „Синове на Мъдростта”, през Четвъртата културна епоха започна подготовката на едно друго – висше благочестие, наречено „ХРИСТИЯНСКО”, което също може да бъде обладано от ЕНТУСИАЗЪМ и именно то като СРЕДНО течение е призовано да обедини двата духовни потока в човешкото развитие.

Това течение беше ЛИПСВАЩАТА „греда” в Соломоновия Храм, за която научаваме от една друга легенда, достигнала до наши дни, наречена „Легендата за Истинския Кръст”. Щайнер ни я припомни под името „Златната Легенда”. Тя започва така: „Когато Сет отново дошъл в Рая, Херувима с огнения меч го пуснал вътре и там видял, че Дървото на Живота и Дървото на Познанието са преплетени едно с друго. По заповед на Херувима, Сет взел три семена от тях. Когато Адам умрял, ги сложил в неговата уста. От гроба израстнало могъщо пламтящо-огнено дърво, разделено на три заедно растящи дънера, на което стоели думите: „Аз Съм Този, Който Беше, Е и ще Бъде”. Огъня приемал формата на буквите J и B. Сет взел част от дървото и тя поела по особен път в човешката еволюция. От нея бил направен жезъла на Мойсей, а по-късно трябвало да стане напречната греда, свързваща двете колони, образуващи входа на Соломоновия Храм. Но тя се оказала напълно неподходяща за Храма и била положена като мостче над един поток, без някой да я счита за особена ценност. Когато Савската царица минала по мостчето, тя оценила значението му относно свързването на двата бряга. В по-сетнешни времена левитите хвърлили гредата в къпалнята Витезда и водата придобила целебна сила. Във времето на Христос я извадили от къпалнята и поставили отново за мостче над потока Кедрон, по което преминал Спасителя на път за Маслиновата гора. След това от нея бил направен Кръста на Голгота”.

Какво говори легендата на съвременния човек, търсещ Истината? Сет е Посветен и може да погледне(влезе) към времето(Рая), когато Сам Бог е съединявал в човека Дървото на Живота и Дървото на Познанието, Мъдростта(Авел) и Силата(Каин), Якин(Авел) и Боаз(Каин), червената(Авел) и синята(Каин) кръв, етерното(Мъдрост) тяло и физическото(Сила) тяло. После те се разделиха и започнаха да воюват помежду си: като тръгнем от противопоставянето между Авелити и Каинити, преминаем през битката между артериалната „червена” кръв(носеща от белите дробове и сърцето живия кислород) и венозната „синя” кръв(наситена със смъртоносния въглероден двуокис), за да стигнем до борбата в нас между Луцифер(Мъдростта) и Ариман(Силата). Нещо трябваше да свърже тези противоположности и затова освен към миналото, Сет гледаше и към бъдещето, когато двете „дървета” отново щяха да бъдат сплетени в едно.

Колоните Якин и Боаз в Соломоновия Храм са „Херкулесовите стълбове”, водещи към Атлантида и затова древния юдаизъм гледаше все назад към праотците. При строежа на Храма Хирам отказа повишението в майсторска степен на тримата калфи по още една съществена причина: те изработиха незаменимата напречна греда „къса” и архитекта трябваше да употреби „особени” сили за решаване на проблема. Когато Христос дойде, Той успокои „бурята” в астралното тяло и даде Силата за

превръщането му в Дева София, за да стане ТО връзката между етерното и физическо тяло и се премине към превръщането им постепенно в Будхи и Атма. Трите семена, сложени в устата на Адам са зародишите на трите „дънера” Манас, Будхи и Атма. ЧРЕЗ Християнското благочестие те могат да израстат във всеки от нас. Олицетворявайки ПРЕХОДА към него, Хирам отново се инкарнира в Поврата на Времената в личността на Лазар-Йоан. В XIII-ти век след Христа на онова „тайно място в Европа” неговото тяло стана прозрачно „медно море”, а в следващата си инкарнация премина първо през свръхсетивна среща с Христос, а по-късно преживя „небесна(химическа) сватба”, за да се свърже със Златния Триъгълник и основе розенкройцерското Братство, в което разказваше пред най-близките си ученици за Легендата за Храма и майстора Хирам, т.е. за самия себе си. Наближаваше началото на Петата културна епоха. Предстоеше вкарването на Космическата Интелигенция в човешката глава и Душите бяха изправени пред избора за какво ще употребят този изключителен небесен дар след преминаването му през Аза – в името на Християнското благочестие(Будхи), или в името на Кама(егоизма). От избора зависеше до каква степен ще прекъснем връзката си с Боговете и какво бъдеще за човечеството можем да очакваме. Християн Розенкройц ни подготвяше за него!

Но това са по-късни събития, а ние нека се върнем отново във времето на майстора Хирам и неговата любима Балкис, застанала също на кръстопът. Савската царица символизира човешката Душа, изправена пред избора между Хирам-„Каин” и Соломон-„Авел”. Влюбвайки се в първия, към него веднага се насочиха Макрокосмическите Божествени сили(текли досега към потомците на Авел), за да се овътрешният чрез Аза в микрокосмоса-човек и СВЪРЖАТ с познанието, добито от външния свят. Дойката Сарахил е гледащия в бъдещето пророк. Тя знае, че който не извърши подобно свързване, ще остане в Макрокосмоса и ще работи оттам по подсъзнателен начин над Азовото си съзнание, т.е. в състояние на сън отвъд линията на хоризонта, вървяща от изток на запад в знака Тао. Самият знак Тао, даден на човечеството за ОПРЕДЕЛЕН период от време, се образува от линията на хоризонта, ограничаваша дневния ни буден живот и съединената с нея перпендикулярна линия. Това е „чука”, с който е построен храма-микрокосмос от силите на Макрокосмоса и изразява пра-звука на природата – „ТАО”, означаващ не Името на Бога, а ПРИСЪСТВИЕТО на Бога. Неговата сила като „чукане”-присъствие се раздава в светлата(дневна) полусфера(маркирана от трите точки изток, юг и запад) от „ръцете” на онзи, който може съзнателно да работи с овътрешнените Макрокосмически сили. Този чука Хирам получи от Тувалкаин, но като знак, маркиращ ПРЕХОДА на човешкия Аз от работа в светлата КЪМ работа в тъмната полусфера на Битието. Защо?

С „овътрешняването” на Бога(Манас и Будхи) в човека през Четвъртата и особено през Петата културна епоха(след сливането на Космическата Интелигенция), започнаха да се откриват все по-мощни изостанали разрушителни сили от ТЪМНАТА полусфера, където тези сили действат безсъзнателно(подсъзнателно) за нас. Ние сме ДЛЪЖНИ да внесем светлината на разбирането там и въоръжени с Христовата Любов ги впрегнем на Работа за Цялото. Едва ТОГАВА ще възстановим изгубената връзка с Макрокосмоса и от получаващо ще се превърнем в даващо Божествено Същество, защото смъртта(човека) и Живота(Боговете) ще са влезли в единство. Само ако тръгнем по СРЕДНИЯ път, можем да осъществяваме подобно свързване и някога да стигнем до вратата на Божествения Дух, т.е. до окончателното си безсмъртие.

Тази е грандиозната перспектива пред нас и за нейната подготовка Хирам работеше още на границата между Третата и Четвъртата културни епохи, отливайки

пророчески „медното море“ за Соломоновия Храм. В своите закономерности, в своята вътрешна структура и пронизаност с Божествено-духовните Същества, самият Храм беше гигантски символ на това, което съдържа в себе си мирогледа на Стария Завет. На Земята имаше знак, който блестеше от „полюса“ -Йерусалим по особен начин в духовните висини, за да бъде виждан от тези сили, които водят Душите към инкарнация в земни тела.

Чувствало се е обаче, че с напредването на еволюцията, човечеството не ще бъде в състояние да създаде от субстанциите на Земята нещо подобно на този град, който отиваше към своето изчерпване и неминуем трагичен край, сложен от римляните като изпълнители на Божията Воля. Когато Христос премина през Мистерията на Голгота, Той се отрази във всяка човешка Душа с думите: „Моето Царство не е от този свят“! Тогава външният физически Соломонов Храм и самият град Йерусалим, построени отдолу нагоре, изгубиха своето значение, защото предстоеше да се строи отгоре надолу нов духовен „град“. Майката-Земя умираше в стария Йерусалим, Дъщерята-Земя живееше в очакване да получи с Кръвта и Тялото на Спасителя семето(зародиша) за бъдещото си превръщане в Слънце(Духовния Юпитер). ПЛАНА на Юпитеровото развитие, наречен в „Апокалипсиса“ на Йоан „нов Йерусалим“ ще бъде изграждан още на Земята от Аза на белите маги, проникнат с Христовата СИЛА. Тази Сила като „Син“ предаде от Кръста Христос на Земята като „Майка“ заради нейното спасение и превъплатеният Хирам-Йоан участваше в самото „предаване“. А след Петдесетница започна победоносния ход на Християнството (Христовия Импулс) сред цялото човечество.

Ето как в един исторически момент се срещнаха крушението на стария Храм и раждането на Християнството. Соломоновия Храм беше ПРОСТРАНСТВЕН образ на Мирозданието. Неговият образен символизъм оживяваше за онези, които го гледаха с разбиране в духа на Стария Завет и това намери изражение в две направления: от външна страна – във фарисейството и садукейството на юдаизма, а от вътрешна – в самото съдържание на пълните с тайнственост символи на Храма. От тях израстна Християнството, станало новият образ на света, свързан с ВРЕМЕТО. За Християнството не е важен пространственият образ, а да се разбере, че Земното развитие е вървяло до Мистерията на Голгота и след нея е продължило нататък своя ход ЧРЕЗ излезлия се в средите на човечеството Христос. В ДУШАТА на древното юдейство, възприемащо и изразяващо пространствено Битието, бе посято семето на станалото(случилото се) във времето Християнство, на което принадлежеше бъдещето.

ДУХЪТ Християнството намери в елинизма. Евангелията дойдоха чрез гръцкия Дух, мислите за възприемането му и първите писания на църковните отци в негова защита се появиха пак на гръцки език.

А ТЯЛОТО дойде от Рим, който в същността си е образ на външните тенденции, на телесното в историческото битие, свързано с мисълта за външното устройство на социалната култура.

Разбира се, СЪЩЕСТВЕНОТО в Християнството влезе в света със Самия Христос-Исус, но то се роди в юдейската Душа, в елинския Дух и в Тялото на Римската империя, от които могат да бъдат открити сенки и до днес в много духовни общества – включително и в Масонството. Разбраха ли тези Общества Истината за Мистерията на Голгота и огромната ПРОМЯНА, настъпила след Поврата на Времената?

Да, предварително е отредено от Бог-Отец какъв ще бъде финалът на Сътворението дори и да я нямаше Жертвата на Голгота, но СЛЕД Нея ПЪТЯ към този финал е ДРУГ – за ЦЕЛИЯ Космос!!! Знаят ли масоните ТОВА?

Свободното Масонство

В съвременния си вид Свободното Масонство излезе на историческата сцена през XVIII-ти век от Франция и Англия, но както посочихме в началото, неговите корени ни отвеждат към мистерииния живот на далеч по-древни епохи и най-вече към Соломоновия Храм, в „светая-светих“ на който различни окултни Общества все още намират своето местопребиваване. Преди да надникнем в сърцевината на днешното масонство, нека кажем само няколко думи за външната му изява през вековете, когато потомците на Каин променяха природата около себе си, давайки тласък в развитието на всички видове наука и изкуство. Те бяха каменните зидари, построили пирамидите в Египет, храмовете и обществените сгради в Елада и Рим, катедралите и църквите през средновековието... Чудната акустика на тези сгради остава непонятна и недостижима за „великите“ днешни архитекти, защото онези майстори познаваха тайните на Вселената и притежаваха интуитивни способности, позволяващи им да чувстват живия Дух и геометризират заедно с него. Платон казваше: „Бог непрекъснато геометризира“. Гърка улавяше живите линии в пространството и ги превръщаше във форми-театри, усилващи изключително много въздействието на човешкия глас върху астралните тела на присъстващите зрители. Същия ефект постигаше и средновековния свещеник с акустиката на християнската катедрала, отправяйки своето слово към участващите в духовното тайнство.

Самият термин „свободен зидар“ (масон на английски език) навлезе в употреба след XIII-ти век, откогато майсторите започнаха да издигат строежите независимо от настояничеството на Църквата. До този момент синовете на Каин подчиняваха „своята смелост и гений в служба на вечно неблагодарната раса на Адам“. Сега те станаха наистина „свободни“ творци, но с приближаването на материализма старите им способности започнаха постепенно да помръкват и живото геометризиране с Духа престана да съществува при новите строители. Прославеният майстор Кольо Фичето е само бледа сянка на старите способности.

Същото помръкване се случи и в мистерииния живот на масоните. За да разберем съществената промяна, трябва да се върнем назад към Египетската култура, че даже и до древна Индия. Като отблясък от тази Първа следатлантска култура до нас е достигнало значението, което източните народи отдават на дишането. Когато дишаме, дихателния импулс (тласък) върви през белите дробове и гръбначния канал към мозъка. Там се съединява с други процеси и после оттласква назад, разпространявайки се по цялото тяло. Практикувайки дишането като ЧУВСТВЕН процес, йогата е наблюдавал именно ВРЪЩАНЕТО назад и чрез него е виждал какво главата върши в останалия организъм. От външния свят той не се е интересувал и го считал за илюзия.

С идването на Древноперсийската култура, човека отпрати поглед и към земния свят, но сериозната промяна дойде с прехода към Египетската култура. Предишните способности за вътрешно наблюдение бяха изгубени, а пък трябваше да се изучава и външния свят. Изнамерен беше способ – мумиите. Мумифицираният човешки организъм е позволявал на учениците в мистериите да научават чрез външно наблюдение онова, което в древна Индия се постигало по вътрешен начин. Помагали им лунните същества, намиращи приют в мумиите. Посветеният е говорел за постоянното умиране на главата и как всяка нощ останалия организъм е длъжен не само да работи против това умиране, но със своите сили да създава и новата глава за следващия живот. Гледайки към мумията, учениците са чували лунните духове да им разкриват тайните на вътрешните органи: как те стоят във връзка с главата и как носят в себе си зародишните сили, за да станат в следващия живот те самите глава.

Нито жизнения процес, нито процеса на усещанията е било възможно да се изучава в мумията, а само ПЛАСТИЧЕСКАТА форма на вътрешните органи, т.е. това, което през земния ни живот се намира в постоянен преход към превръщането си в глава. И посветеният казвал: „Сега си представете: когато вие отгласквате дихателния процес от главата обратно към останалия организъм, етерното тяло иска да превърне себе си в мумия и само защото издишваме, тази мумия се разтваря във физическия организъм и приема отново неговата форма. С мумиите Египетската култура гледеше назад към древна Индия, когато с малки усилия всеки човек е възприемал НЕПОСРЕДСТВЕНО описаните процеси. Със сфинкса и пирамидите гледеше още по-назад – към Атлантида, откъдето получиха цялата си Мъдрост Изтока и Запада. Семената на Египетската култура дойдоха главно от оракула на Меркурий и ги пося великия Тот (Хермес на гръцки език), който беше преминал в предно прераждане обучението си в Древноперсийските мистерии при самия Заратустра, от когото получи астралното си тяло. Благодарение на него, можа да практикува изследването на външния свят ЧРЕЗ Словото. Хермесовото Слово на древните жреци притежаваше мощ, защото почиваше върху астрално-душевните сили на ПРЕЧИСТЕНОТО астрално тяло. Това изследване чрез Словото е изобразено в „Апокалипсиса“ на Йоан като „меч, излизащ от устата“ и той е двуостър, ако някой продължава да постига Мъдростта в СТАРАТА ѝ форма. Тук Мъдростта стои просто на ръба между бялата и черната магия, между това, което носи блаженство и това, което носи поквара. Положителната страна на Египетската култура се състоеше именно в стремежа за изчистването на астралното тяло, за да стане то носител на Манас, но силите за такова пречистване човеците щяха да получат едва с идването на Христос. Ето защо тази култура съдържаше в себе си и нисходящи, декадентски тенденции. Тя се месеше по особено опасен начин в свръхсетивната съдба на човешките Души след смъртта, като до известна степен ги приковаваше с мумиите към земята, за да се получат чрез тях не само познания за пластическата форма на органите (сърце, черен дроб и т.н.), но и обяснение на ВЪНШНИЯ природен свят. В онези времена човешкото тяло не беше пригодено да практикува днешното естествознание, но различните култури се справяха по различен начин с проблема. Ако например халдейската култура остана сравнително чиста и не случайно Авраам дойде от Ур-халдейски, за да сложи началото на богоизбрания народ, то египетските посветени са получавали разяснение за направляващите линии в човечеството, за животинското, растително и минерално царства от населяващите мумиите лунни същества, но чрез удържаните за известно време към тези мумии Души на починалите. С това в човешкото развитие влезе нещо наистина опасно, защото в случаите на лъжливи съобщения отгоре се е стигало до неправилни действия долу по отношение на водачеството на човечеството, възпитанието и т.н.

След изчезването на ясновидството, главната тайна във всички мистерии и окултни общества беше и си остава НАЧИНЪТ за връзка с духовните същества. Когато Христос дойде, с йерофантския вик: „Лазаре, излез вѐн!“, в мистерийния мрак нахлу ялната дневна светлина. Получихме и обещанието: „Ще ви изпратя Духът на Истината, за да ви научи на всичко“. Оттогава ЕДИНСТВЕНАТА цел пред всеки човек стана Христос. Нейното постигане е възможно и правилно САМО чрез Духът от Петдесетница, но по начин, променящ се във времето. Дали окултните центрове разбраха каква радикална промяна настъпи в духовния живот на човека?

До настъпването на Петата културна епоха бяхме хора на сърцето и света заставаше пред нас под формата на образи. С изключение на онези, които запазиха ясновидството си и в Европа ги наричаха с общото име „българи“, от IV-ти век след Христа тази образна представа съвсем помръкна, защото след XV-ти век предстоеше

вътрешната ни организация коренно да се промени и станем хора на ума. Чувствахме, че ако очакваме само отгоре да получаваме откровения-идеи относно заобикалящата ни природа, то Душата ни ще остане пуста. Започнахме да придобиваме идеи от наблюденията, а после и от експеримента. Живата образна представа се превърна в мъртъв интелект, в мъртво познание. Някои хора знаеха, че след време ще настъпи одухотворяване на интелекта, но засега липсваха силите за подобна трансформация, защото Михаилловата епоха щеше да настъпи след векове.

Смъртта навлезе и в култовия живот на човечеството. Християнската литургия губеше своята сила, а в много ордени започна консервация на стари окултни церемонии – за предпочитане предхристиянски. Но в древните времена духовния живот на човека пулсираше непосредствено в церемониите и беше едно с тях. Египтянинът не можеше да влезе в своя интелект и достигне до естествознанието, поради което имаше нужда от мумиите. Днешният човек не може да излезе от своя интелект и практикуването на онези стари церемонии превръща самите церемонии във фарс, в маскарад, в една безжизнена мумия, в един лимон, от който – по образното сравнение на Щайнер – е „изстискан напълно сока” и е останала само формата(обвивката). Свързвайки се с такава церемония-мумия, присъстващите са ЗАВЛАДЯНИ от нея, без да разбират какъв е бил древният ѝ смисъл, какви свръхсетивни същества са участвали тогава, какви участват сега и нужно ли е изобщо това на човешката Душа. Както в древен Египет с доближаването си до мумията ученика е изпитвал някакво чувство на тайнственост, на трепет и ужас дори, така и днешния „ученик” изпитва емоции, от които обаче Душата му няма НИКАКВА нужда. Тогава процедурите по посвещаването се извършваха на астрално ниво, а днешните са само символични действия, извършвани на физически план. Тук няма да описваме сложната символика и многобройните ритуални действия на масонското „посвещение”, защото по въпроса има достатъчно литература. Всичките „знаци”, „думи”, „ръкостискания”, ужасни „клетви”, удряне с чук, полагане в ковчег и т.н. оказват опасно сугестивно въздействие и натрупват в етерното тяло на участниците огромно ПОДСЪЗНАТЕЛНО знание, което може да бъде използвано както за добро, така и за зло. Майстора Хирам прибягна до използването на знака Тау, но в онези времена сугестивното въздействие върху хората все още бе правомерно. Днес, в епохата на Съзнателната душа, всяка хипнотична намеса спрямо свободната воля на човека е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ и понижаване на Азовото съзнание в посока към подсъзнателното, без значение дали присъстваме на предизборно политическо шоу, рок-концерт или неправомерни окултни церемонии. При тях до астралното тяло достигат само безжизнени образи-сенки, които не могат да го раздвижат истински, за да събудят интуитивните сили в човека и направят Аза свободен творец, действащ като РАЗУМНА ВОЛЯ. Нали Беинса беше казал, че „разумната воля е най-висшата проява в човека”! САМО антропософското духовно познание, проникнато със Силата и Живота от Словото на Учителя, може да задвижи ПРАВИЛНО астралното тяло и направи възможно Аза да поеме по пътя към посвещението, при което всичко се върши в Името Христово. В противен случай попадаме сред мрака на „призраците” от миналото.

Вече споменахме за сенките, оставащи от мировите импулси, но продължаващи да действат дори когато новото е дошло и отдавна се изяснява практически. В ХХ-ти век тръбният глас на ангелите непрекъснато ни призоваваше да видим истинската Светлина на Християнството и я разграничим от юдейската Душа, гръцкия Дух и римското Тяло, сред които то се роди преди 2000 години. Днес онова, което живееше в Римската империя от Ромул до цезаря Август продължава да действа в Католическата църква, тайните на Соломоновия Храм преминаха в масонските и

други тайни Общества, продължавайки да живеят в тях като сянка на езотеричното юдейско служене на Йехова(Единния старозаветен Бог), а сянката на правомерния за времето си със своя светоглед, със своята естетика и аристотелизъм гръцки Дух, откриваме в материализма. За съжаление, съвременното масонство не съдържа НИЩО християнско в себе си. Поради това и ТРИТЕ горепосочени сенки от миналото могат да бъдат открити без особени усилия в него.

Когато американските „отци” от „Стария и Приет Шотландски ритуал” основали днешния град Вашингтон, го нарекли „Рим”. По римски образец построили(не лично с ръцете си) пантеони и храмове, носещи имената „ Минерва”, „Венера”, „Аполон” и т.н., а в центъра поставили египетски обелиск за отдаване почит на „полубожествения” Джордж Вашингтон, който бил стигнал до своя „апотеоз”(посвещение). Вече посочихме, колко символично е подобно „посвещение”, но по-важното в случая е ИЗМЕСТВАНЕТО на центъра, свързан с бъдещето на човечеството. То е свързано със СЛАВЯНСТВОТО, а не с американския народ. Оттатък Атлантика бе положено началото на една нация, водена от ИЗОСТАНАЛ Дух на Личността(архай), който работи СРЕЩУ еволюирането на света към истинската християнска религиозност. „Religio” означава „съединяване на сетивното със свръхсетивното”. Християнството започна като религия в „тялото” на Римската империя, но то е повече от поредния култ за връзка с Божественото, защото е ПОСЛЕДНАТА религия, съдържаща в себе си ВСИЧКИ възможности за развитие. Последната, защото ЕЗОТЕРИЧНОТО Християнство ще бъде единното верую на цялото човечество като резултат от трансформирането(умирането) на ЦЯЛОТО световно духовно богатство в Христос, за да Възкръсне след това в Светия Дух от Петдесятница за нов Живот. Затова Щайнер посочваше, че „абсолютно дилетантски говорят за равенство на всички религии, за равностойността на всички религиозни вероизповедания”. Славянството олицетворява бъдещото Християнство на Шестата културна епоха, а със създаването на масонска Америка Ариман целеше да осуети това бъдеще, насочвайки импулса на Запад. Америка връща Християнството към езическото „тяло” на древния Рим, но разширено до мащабите на СВЕТОВНО тяло в съвременни условия. Римските зрелища са нищо, сравнени с днешните спортни „гладиаторски” борби, рок-концерти, Холивудски „екшъни”, предизборни внушения и прочие масови сугестивни въздействия. Римския морален разврат изглежда невинен пред резултатите от англо-американския „начин на живот”, изливащ се като културна смърт над цялото човечество. Мощта на Рим се крепеше върху късия меч „гладиус”, а САЩ завладяват света с ракети, изстребители, подводници... Сред многобройните култове и вярвания, имащи право на съществуване в огромната империя, Рим се хвърли да унищожава единствено едва-що проходилото Християнство. САЩ(масонството) размиват Истината за Христос в днешния световен икуменизъм, поставяйки Спасителя на „равна нога” с учители, адепти и т.н. Масоните говорят само за „Великия Архитект на Вселената”, т.е. за Отец, но не и за Сина-Христос, Който след Мистерията на Голгота има ЦЯЛАТА власт над ВСИЧКИ нива на Битието, изпращайки Своите „сигнали” към тези, които Го РАЗБИРАТ и ОБИЧАТ. Да се възприема и квалифицира Христос просто като един от представителите на масонството, разкрива опасно неразбиране на Християнството и пропадане в мирогледа на Стария Завет. В такъв случай сигналите към „посветените” масони идват не от Главата на Великото Всемирно Бяло Братство, а от представителите на ДРУГОТО Братство и резултатите долу на Земята сами говорят за източника на „вдъхновенията” според универсалния критерий: „По делата ще ги познаете”. В ХХ-ти век Беинса Дуно ни съобщи НОВИЯ ЗАВЕТ НА Спасителя към човечеството: „Да впрегнем злото на Работа за Добро”! Как реагира масона Джордж

Буш след нанесения неизвестно от кого удар срещу двете „кули” в началото на новото хилядолетие? Разбира се, по познатия начин: „Око за око, зъб за зъб”. Джордж Вашингтон поведе американците назад към езическите времена, а неговия съименник просто му „пригласяше”. Една от най-важните аксиоми в масонството гласи: „ordo ab chao”, т.е. „ред в хаоса”. Обявявайки война на „световния тероризъм”, масонството пристъпи към разрушаване на цели държави. Старите „свободни зидари” създаваха шедьоври на архитектурното майсторство със своите ръце, използвайки правия ъгъл и пергела, чука и длетото, докато сред съвременните „майстори” вероятно няма нито един **ФАКТИЧЕСКИ** зидар и затова толкова лесно разрушиха Ирак. Защо точно Ирак ли? Ами Иран? Той ли е следващият? Защо Афганистан е в руини?

Шестата културна епоха ще бъде отражение на Втората – Древноперсийската културна епоха, откогато започна разграничаването на „доброто и злото” за човеците от Петата коренна раса. Противопоставянето между „добрите”, избрани да застанат зад Христос и „злите”, последвали Сорат ще се разрази в огромни мащаби през Славянската епоха, настъпваща след около 1500 години, но началото беше поставено още през ХХ-ти век с изскачането от „бездната” на Сорат чрез болшеvizма и фашизма. В началото на ХХI-век новата му изява – американският глобализъм, атакува териториите на Втората следатлантска култура, за да **ПРЕКЪСНЕ** духовните връзки със бъдещата Славянска култура и консервира в интерес на англоезичния свят сегашната Пета следатлантска културна епоха, която пък се явява отражение на Египетската културна епоха с нейните мумии. Щайнер каза: „Там, където живеят представителите на тази епоха, се намира престола на Сатаната, който отклонява човечеството от великите цели на развитието и разрушава народите”. Потомците на Каин в масонството мумифицираха творческия си ентузиазъм и започнаха да рушат **НАРОДИТЕ**, опиянени от властта, с която разполагат. Неслучайно пак Щайнер строго порицаваше смесването на окултизма със стремежа за власт. Особено, ако „посвещаваните” не са „идеалисти” или „ентузиастични”, а „прагматици”. Този „прагматизъм” създаде съвременната „демокрация”, изградена върху парите, интереса, която представлява човешко дело, но сътворено под диктовката на Ариман. Славянството е призовано да смени „демокрацията” с друг обществен ред, който да стане **ПРЕХОДА** към Христовото Царство от един „друг свят”. Но преди това ще преминем през битката с инкарнирания в Америка Антихрист. Колко парадоксално: масонството избра да застане зад Ариман, въпреки, че произлиза от Луцифер. Луцифер обаче вече е **ИЗКУПЕН** и служи на Христос като Негов Брат, изпълнявайки ролята на „Свети Дух”! Неразбирайки Христос, „осиротелите” масони съвсем **ЗАКОНОМЕРНО** останаха в Стария Завет и преминаха под ръководството на другото „блюдо” на „везната” – Ариман. Когато през ХIХ-ти век „черният папа” Албърт Пайк каза, че „трябва да съхраним масонската религия в светлината на луциферическата доктрина”, той имаше предвид стария, а не **НОВИЯ** Луцифер, светещ с Христова Светлина. Още първите християни знаеха: „Христос е **ИСТИНСКИЯ** Луцифер”! Нали Самият Спасител ни съобщи: „Аз Съм Истинската Светлина”! Масонството остана неогрято от нея и попадна в мрака на Ариман, криещ клопките на толкова стари мистерии. Когато човек ги практикува днес, **НЕМИНУЕМО** се ариманизира!

Основните тезиси на всяко масонство са Мъдростта, Красотата и Силата. Соломон знаеше три основни тайни: тайната на светлината и тъмнината, тайната на двата Херкулесови стълба и тайната на посочените три масонски тезиса. Мъдростта и Силата „подпираха” Соломоновия Храм, но липсваше „напречната греда” – Красотата(Любовта), и затова той рухна заедно с целия град Йерусалим.

Бог-Отец даде Мъдростта на Луцифер, а Силата на Ариман, но Любовта запази за Своя Син, за да ги свърже по правилния начин, отразен в четвъртия апакалиптичен печат от „Откровението” на евангелиста Йоан. Съвременното масонство не разбра „напречната греда” и остана затрупано под руините на онзи Храм, чиято същност беше ПРОТИВОПОЛОЖНА на самата „грета”. Главния масонски храм във Вашингтон е опит за „реанимация” на Соломоновия Храм, но „украсен” с египетски сфинксове и други символи от езическите времена. Древното юдейство изпитваше огромна неприязъм към египетския мистериен живот, но в Америка няма проблем да съжителстват заедно. Фарисеите и садукееите разпнаха Христос, а пък един от „отците” на американската нация – масона Томас Джеферсън, късаше страниците от Новия Завет, свързани с непорочното зачатие и Възкресението, за да „възстанови оригиналната доктрина”. През първата половина на XIX-ти век „неговата” библия беше раздавана на всеки новоизбран конгресмен. ДЕЛАТА, а не красивите думи говорят, че днешното масонство е само сянка на миналото си величие и неговите членове вече НЯМАТ право да се наричат „деца на вдовицата”. Защо ли?

В древния Египет Изида беше забулената с покривало „вдовица”, скърбяща за изгубения си съпруг Озирис(Христос). Само който можеше да премине през посвещение(вън от Азовото съзнание) и повдигне булото на Изида(Премъдростта Божия), щеше да види небесните тайни и стане „дете на вдовицата”. Юношата(ученика) от Саис се опита на физически план(с Азовото си съзнание) да съзерцава тайните на Мъдростта, но беше застигнат от смъртта. Той символизира безсилието на Египетската епоха.

В Поврата на Времената същия ученик се инкарнира като „сина на вдовицата” от Наин и пак „умря” в ранна възраст. Евангелиста пише, че „много народ” придружава неговата майка по пътя извън градската порта. Това всъщност са тъпна преродени египетски посветени, тръгнали да погребват младия „мъртвец”, но самите те приличащи на мъртъвци. Към процесията се приближава Христос и Му става „жално” за майката, приличаща на тъжната Изида. И Той се обръща към юношата с думите: „Тебе казвам, стани”! Умрелият става и „започва да говори”, а Христос го „предава на майка му”. Сина е върнат на вдовицата-Изида и отсега нататък нейните сили могат да бъдат преживени на физически план, защото предстоеше Христос да се свърже с човешкия Аз и Изида(Мария) превърне в Дева София.

През III-ти век след Христа юношата от Наин се прероди в Персия като Мани(Манес) и пак беше наречен „син на вдовицата”. От него израстват огромен духовен Учител, дал началото на един от двата основни импулса в езотеричното Християнство – манихейския. Най-вероятно в Манес е действал чрез частично вселяване и Азът на първия следхристиянски Бодхисатва, който през XX-ти век се изяви в личността на Учителя Бейнса Дуно. Азът на самия Манес по-късно се инкарнира в свързания с Мистерията на Светия Граал Парсифал.

По различни пътища съдържанието на манихейството(заедно с богомилството и тамплиерството като свои продължения) и тайнството около Граала се вляха в масонството, но с постепенното интелектуализиране и рационализиране на света това съдържание се проникна от материализма и изгуби за масоните истинската си Християнска същност. Те вече не са „деца на вдовицата”, защото Изида отдавна не е „вдовица”, а се превърна в Дева София и главен застъпник на човечеството пред Спасителя. Масоните останаха ПЪЛНИ сирачета без „майка”(Богородица) и без „баща”(Христос), незнаещи какво да правят занапред. Духовният им живот(мироглед) през последните два века беше дотолкова пронизан от материализма, че „свободното зидарство” се превърна в елитарен клуб на „духовни аристократи”, желаещи властово да контролират съдбата на човечеството именно

според ТОЗИ си мироглед. А това е мирогледа на англо-американския глобализъм, мирогледа на самия АРИМАН! Когато видният масон Френсис Бейкън умира, от неговото етерно тяло излезли легиони ариманически духове. И за този „съсър“ на Ариман в последния роман на Дан Браун „Изгубеният символ“ се намеква, че бил основателя на втория от двата езотерични християнски импулса – розенкройцерския! Със „Шифърът на Леонардо“ скандалния автор принизи Христос до обикновен смъртен, а с новия си „бестселър“ наля обилно „вода“ в „мелницата“ на масонството за сметка на истинското розенкройцерство, представено в ХХ-ти век чрез Рудолф Щайнер. Не е трудно да се досетим кой говори през Дан Браун и защо представя „свободното зидарство“ едва ли не за спасителния изход пред човечеството. След „елиминирането“ на Христос като единствения Бог-Спасител, следващата крачка е подмяната Му с някой „бог“ от другото Братство! Когато в СЪВСЕМ близкото бъдеще Ариман се появи, той ще оглави нашето „спасение“ от ПРЕДСТОЯЩИЯ хаос и хората непременно ще му повярват. Затова ключовата дума за оцеляването на човешкия род е „БУДНОСТ“. Не случайно Щайнер ни предупреди, че главната задача на нашето време се състои в „правилното разграничаване на Светлината от материалистичния мрак“ и най-голямата ни ТРАГЕДИЯ всъщност е почти пълната липса на способност за АРГУМЕНТИРАНО различаване от духовно-научна гледна точка. Ще посоча само един несложен пример от книгата на Недков: когато шефа-масон на американското Федерално бюро за разследване гледа с презрение към българския премиер заради неговото вегетарианство, което „лишавало човека от умствена енергия“ и създавало организъм, „неспособен да се бори с живота“, е добре да му припомним какво Христос каза по въпроса чрез двамата Си велики пратеници в ХХ-ти век, извършили ОГРОМНА духовна и практическа Работа в Негово Име. За Щайнер изпълнението на собствената му мисия стана възможно, защото беше вегетарианец, а Беинса направо заяви: „Ако човек не е вегетарианец, за никаква духовност изобщо не може да става дума“. Да не говорим за пурите, алкохола... Как „свободните зидари“ съчетават претенциите си за световно духовно лидерство с консумацията на подобни материални „благинки“?!

Подобни примери могат да бъдат посочени в много области на живота и всички те ще дават ОТГОВОР на първия от двата основни въпроса, поставени в началото на книгата: „Или си с Христос, или против Него“. Сегашният път в масонството НЕМИНУЕМО отвежда „майсторите“ до бездната на „звяра“ с числов код „666“, за който код Йоан твърди, че е „числото на човека“. Това е числото на всеки, отказващ ДНЕС да изрече думите: „Не аз, а Христос в мен“.

А сега да потърсим отговора и на втория основен въпрос.

Изгубената Дума

Когато Хирам се намираше в центъра на Земята, Тувалкаин му предказа раждането на „син“, за който той „няма да знае“. Появата му е отредено да настъпи чак в отдалечното бъдеще и от него ще произлязат новите хора, превъзхождащи „расата на Адам“, защото ще се размножават по НЕПОЛОВ начин чрез СЛОВОТО(Думата), която архитекта пророчески получи от Божественото Същество Каин, сътворено също по неполов начин. Скоро обаче беше убит от тримата калфи и „Думата“ остана „зарита“ под камъка-куб с 10-те Божии заповеди, очаквайки времето, когато човека ще бъде годен да я произнесе от самия себе си. Тогава – в епохата на Соломон, човечеството дотолкова се бе отделило от Боговете, че изгуби спомена не само за изначалното творческо Слово, но дори и за жреческото Хермесово слово, превръщайки говора в произнасяне на обикновени думи, обслужващи външното общуване. Постепенно, с приближаването до Поврата на Времената, силата на всички мистерийни центрове за връзка с невидимите светове

угасна и трябваше да прозвучи споменатия вече Христов вик: „Лазаре, излез вѐн!”, за да си припомним откъде всѐщност идваме. Затова върнатия към живота Лазар-Йоан по-късно започна своето Евангелие с думите: „В началото беше Словото и Словото беше у Бога и Бог(или божествено) беше Словото. В началото то беше у Бога. ВСИЧКО чрез Него стана и без Него не стана нищо от онова, което е станало. В Него беше Живота и Живота стана Светлина за хората. И Светлината светеше в мрака и мракът я не обзе(не разбра)”. В ХХ-ти век Щайнер поясни: „Християнският езотеризъм нарича този Божествено-духовен ред, този невидим свят зад видимия – според феноменологичния му облик пред ясното дневно съзнание – с името „Слово” . Беинса го потвърди с думите: „Когато говорим за Словото, Кое то в начало е било у Бога и е било Бог, подразбираме всички ония Същества, които имат еволюция, различна от тази на хората”.

След „грехопадението” и разделянето на половете, отпаднахме от Словото-Живот и потънахме в бездната на плътта, като върху нас се стовариха трите проклетия на Яхве, с които започнаха земните ни инкарнации: да работим с пот на чело, с болка да раждаме децата и да познаем смъртта. В Поврата на Времената „Словото стана плът и пребиваваше между нас”, а от Петдесетница чрез Светия Дух То заживя във ВСЕКИ човек и вече можем да възстановим изгубеното си единство с Боговете, ако го извършим съзнателно и доброволно, преминавайки през изпитанията на Азовото развитие. Едва тогава „синът” на Хирам ще се роди „не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога(Словото)”, защото ще бъде ДУХОВНО Същество. И как на практика ще стигнем до новия начин за размножение?

Вече посочихме, че в невидимия свят бяхме саморазмножаващ се индивид с форма, клоняща към женската, а на Земята в женския пол остана творческата размножителна сила и задачата да ражда деца, но самият пол започна да запада. Мъжкният тръгна да се издига и търси в себе си същата творческа сила, за да се премине в бъдеще пак към едно саморазмножаващо се същество, но с форма, клоняща към мъжката. Божията Воля изисква старата женска култура да се смени с мъжка и мъжкото трябва да стане годно да произвежда духовни хора.

Посочихме също, че от физическа гледна точка мъжката мъдрост в масонството е активна, но от духовна гледна точка е пасивна и затова мъжа не може засега да ражда, а само опложда жената. Обратно: женската мъдрост на свещеничеството е физически пасивна, но активна духовно, защото притежава способността за приемане на откровения „отгоре”. С настъпването на материализма, свещеническото благочестие свише почти изчезна, а масонството попадна в клопката на Ариман и започна да се занимава само със световни дела, от които – по думите на Щайнер – „твърде малко разбира”. Мъжката Каинова мъдрост може да стане активна само ако получи от женската Авелова мъдрост ИНТУИЦИЯТА и този единен поток между Каинити и Авелити е призван да роди „сина” на Хирам. Още с идването на Спасителя сред синовете на Авел благочестието свише започна да се заменя от ХРИСТИЯНСКОТО благочестие, което, за съжаление и до днес остава напълно чуждо на Каиновите синове, а както вече посочихме, именно ТО е средното течение, способно да обедини двата потока. Ако средното течение остане да се развива само сред синовете на Авел, техните сърца биха могли да се изпълнят с Любов, но тогава Спасителят ще се роди в човека само като Господ, но не и като БРАТ. Това християнство е несвободно и не води към развитие на Принципа „Будхи”, защото в него липсва ентузиазма на Кама. През ЦЯЛАТА Пета следатлантска културна епоха синовете на Каин трябва да търсят Християнското благочестие и се съединяват с него, превръщайки същевременно чрез мировото изкуство и мировата наука външния свят в дреха на Духа, а не късогледо да работят само върху своето его и

остават настрана от великите СОЦИАЛНИ Истини на Второто Христово Пришествие, възвестени на човечеството чрез антропософската Мъдрост, която е Мъдростта на БЪДЕЩЕТО. Тя е СВЪРЗВАЩОТО звено между двата потока Мъдрост в човешкото развитие, защото ги среща на висш план – Манас, където могат да се разберат помежду си. Нещо повече: антропософската Мъдрост е НАДПОЛОВА и може да срещне на висш план дори двата пола, защото живее еднакво както в мъжа, така и в жената. „Манас” съдържа ядката на Мъдростта и ако двата пола се срещнат в нея, не само ще хармонизират различията помежду си, но ще преминат и към развитие на принципа „Будхи”, за да се появи толкова често споменавания „син” на Хирам, който ще бъде резултат именно от сливането между мъжа и жената като полови същества. Да уточним пак: ПЪРВО трябва да се осъществи обединяване на Каиновата и Авеловата мъдрост в „Манас”, а ПОСЛЕ и на двата пола в „Будхи”, за да се появи ОРГАНА, чрез който ще се самовъзпроизвежда новия човек. Този орган ще се образува след трансформацията на мъжкия ларинкс(адамовата „ябълка”) и от НЕГО ще бъде произнесено изначалното творческо Слово, създаващо ЖИВИ същества, наречени на Изток „Синове на Огъня”(Агнишватас).

Днес активният принцип в мъжкото семе е ОГЪНЯТ, т.е. придобитата с ентузиазъм от света мъдрост. Чрез духовното си оплождане от външното, мъжът става способен физически да оплоди жената. Ако обаче ГОВОРЪТ на мъжа бъде проникнат от СЪЩАТА тази мъдрост, то тогава Огъня, който засега служи само за изразяване на егото(личното желание), ще се прояви по един НОВ начин през трансформирания мъжки ларинкс, защото ще се е СЪЕДИНИЛ със Словото. САМИЯТ ларинкс ще е станал творящо Слово и ЦЯЛАТА продуктивна сила ще премине към мъжкия род, в който Огъня ще се изявява като обратна Кама, нищо не искаща за себе си. Това е принципа „Будхи”, изпълняващ САМО Волята Божия.

При мъжа „Манас” се изявява в чертите на лицето, „Будхи” се образува в ларинкса и живее в гласа, подготвяйки и предсказвайки бъдещите степени в човешката еволюция, а пък „Атма” се проявява в жестовете на ръцете. При жената „Манас” е в думите, „Будхи” е в движението на ръцете, а „Атма” се проявява в цялото тяло. Но тези различия между мъжа и жената съществуват само по отношение на формата, в която трите ни духовни принципа се проявяват външно. В ядрото на своята същност двата пола нямат различия, защото това ядро е БЕЗПОЛОВАТА ни Душа. Ако „Манас” е ядрото на Божията Мъдрост, то „Будхи” е ядрото на Божията Любов, от Която е родена човешката Душа и за Която непрекъснато копнее. Намирайки „Манас”, ние можем непрекъснато да го НОВОРАЖДАМЕ в Аза си като „Будхи” и тогава Душата ни ще живее в своята истинска Родина.

Съвременното масонство реши, че мъжа самостоятелно ще стигне до „Будхи” и ще произнесе „Изгубената Дума”. Затова жените нямаха място в ложите. Без да разбират истинския Христов смисъл на „Будхи”, масоните претендират, че ПРИТЕЖАВАТ „Изгубената Дума” на майстора Хирам, която е изгубеният КОД НА СЪТВОРЕНИЕТО и както се подразбира от книгата на Недков, ще го открият на човечеството през 2012-та година. Нека се знае: „Думата” в масонството е ФАЛШИВА и те няма как да „разкрият” истинската „Дума”, защото органа за нейното произнасяне все още НЕ съществува! Силата на „Будхи” ще бъде изявена чак след 2500 години от бъдещият Буда Майтрея и тогавашните хора ще виждат на практика как действа Христовият Импулс на Любовта през едно НАПЪЛНО пречистено астрално тяло, превръщайки цялата минерална природа в прозрачно „отлято море”. В Поврата на Времената отново въплътеният Хирам под името „Йоан” написа за Христос, че „Словото стана плът”. Един друг „Йоан”, съзерцавайки

как Майтрейя преобразява минералната природа, ще напише за него, че „плътта стана Слово”. Тази „плът-Слово” ще бъде изявена най-вече в новият орган за размножение, формиран от мъжа и тогава цялата работа по нашето сътворение, извършвана някога от Боговете(Елохимите), ще бъде прехвърлена на човека – точно на мъжа.

Да, жената „изяде ябълката в райската градина” и в нея ларинкса остана като рудимент, докато при мъжа „заседна в гърлото” и на него принадлежи бъдещето, но ще се справи ли той със задачата без съучастието на „слабия”(изкушения) пол? Отговорът се крие в първоначалната свързаност между половите органи и ларинкса. Когато Мъдростта в оня свръхсетивен мъжко-женски индивид се раздели на две и образува половите органи, в тях остана само половината от творческата енергия, а другата половина отиде в ларинкса. Неслучайно гласът на мъжа се променя, когато стигне до половата си зрялост. При жената подобна промяна няма, но въпреки това мъжът НЕ може да формира новия орган за размножение без жената. Защо ли?.

Формирането на размножителните органи беше пряка последица от отделянето на Луната от Земята през Лемурия преди 35 000 години. След това отделяне, лунните БОЖЕСТВЕНИ сили започнаха отгоре надолу да упражняват въздействие върху размножителната ни област. Като техен видим сетивно образ можем да ги онагледим с чашата, образувана от лунния сърп на пролетното нощно небе. Не всички размножителни сили обаче останаха на Луната. Част от тях останаха на Земята във физическите ни(и на животните) размножителни способности, действайки отдолу нагоре в човека по пътя на волята като ЗЕМНИ сили. Според степента си на съзнание, можем да ги изживеем по четири различни начина:

1. Да ги изживеем по един естествен, природен начин, свързан най-вече с продължението на рода.
2. Да ги търсим за задоволяване на инстинктите, като крачката от естественото освобождаване на натрупаната сексуалната енергия до многобройните форми на порочна злоупотреба е доста малка.
3. Да се откажем от тях заради духовното си развитие, както го правят някои духовни учители.
4. Да ги ИЗЖИВЕЕМ като импулс за РАЗВИТИЕ на инстинктите и по този начин СЪЗНАТЕЛНО предизвикаме тяхното освобождаване от чисто плътската сетивност и преминаването им към облагородяване с Духа.

Размножителните сили съдържат в себе си Божествената сила на Духа, но тя бе стъпкана от човешката порочност и доведена до упадък, защото човека спи във волята, а там в сексуалния му живот вече действат най-мощните препятстващи духове – азурите, срещу които той е почти беззащитен без истинската Христова моралност. Ако започнем съзнателно да използваме сексуалните(размножителните) сили чрез включване на духовната реалност в тях, то заедно с партньора си в ЛЮБОВНИЯ акт подготвяме една ЧОВЕШКА „чаша”, за да получим в нея след около 5700 години Божествените лунни сили, които със завръщането на Луната отново ще се свържат със Земята. Тогава останалите на Земята лунни сили и завръщащите се отгоре ще образуват едно ново единство, една ДУХОВНА Чаша в смисъла на Чашата на Граала. Лунните Божествени сили отгоре могат да бъдат представени като равностраничен триъгълник с връх, сочещ надолу. Те слизат ЧРЕЗ жената. Земните човешки сили отдолу също могат да бъдат представени като равностраничен триъгълник, но с връх, сочещ нагоре. Те протичат чрез МЪЖА. Двете течения размножителни сили се срещат при любовния акт в половия орган на жената. Там се осъществява прехода от видимите към невидимите светове и когато двата „триъгълника” се пресекат, образуват хексаграма, която е символа на

Свещения Граал. Граала е символ, извлечен от половия живот и органите на този живот. Те бяха създадени от Мъдростта, но Граала има връзка с по-висшия Принцип „Будхи“ и затова неговото създаване е възможно, само ако в половия акт между мъжа и жената като посредник застане Христос, т.е. Любовта. Тогава сексуалността(физическата любов) се превръща в Духовна Любов и земните сексуални сили се преобразяват от двамата партньори в човешка любовна чаша, за да се подготвят за бъдещето, когато ще приемат в себе си Луната и така от Луната и Земята ще възникне Чашата на Граала, която на свой ред много по-късно в духовния свят ще приеме и Слънцето, когато то ще се завърне и тогава старото триединство Земя-Луна-Слънце от Хипербореиската епоха отново ще бъде възстановено, за да възникне един още по-голям Граал – Космическия Граал, който ще бъде **ЗАВЪРШЕНИЯ ГРААЛ!**

Ето как човешката Любов между мъжа и жената се превръща в планетарен смисъл на Съществува-Земя, устремило се към Космическия Граал. Хората, работещи за неговото изграждане ще бъдат наречени „Посветените на Граал“. Посвещението на Граал е Пътят на Аза днес и можем да го изживеем като космически първообраз в Кръщението в река Йордан, когато лунните размножителни сили, преминали през 42 поколения в еврейския народ, образуваха чашата, с която можаха да приемат Макрокосмическия Аз на Слънчевия Дух Христос. Бъдещото ни свързване със Слънцето означава свързване с Духовете на Слънцето и за неговото осъществяване можем да разчитаме САМО на Христос, защото сегашното Слънце няма нищо сродно със Земята освен Импулса, Който преди 2000 години прониза умиращата ни планета и положи в нея семето на Живота. Граала е носител на Живота и съдържа в себе си тайната на Онзи, Който каза: „Аз Съм Живота“! Тази тайна е Любовта. По думите на Беинса, за връзка с Бога и потичането на Живота, Човека Христос-Исус използваше „забравената Дума на Любовта“. А ние?

Досега земния човек владееше само силата на материалния(минералния) свят и го преобразуваеше с мисълта(интелекта) си. Гравитация, електричество, магнетизъм – дори и те са материална сила. Контролирането на неорганичната природа в древността се наричаше „Царско изкуство“. Масонството също се нарича „Царско изкуство“. И трите му основни тезиса(колони) – Мъдростта, Красотата и Силата работят само в това, което е БЕЗЖИЗНЕНО. Колоната на Мъдростта е човешката МИСЪЛ, която променя минералната природа и формира земната ни мъдрост. Колоната на Красотата е изкуството, което като ЧУВСТВО също е средство за изливане на човешкия дух в материята и нейното преобразуване по артистичен начин. Колоната на Силата е ВОЛЕВОТО организиране на човешката раса в национален и държавен живот, като по този начин духът ни се разпростира и в тази безжизнена сфера на света. Контролирайки минералното царство, ние изразяваме СЕБЕ си в него. Един способен архитект ще проектира с мисълта си красива сграда, един добър изпълнител ще вложи много чувство в своята песен, а умелия държавник ще насочи в правилна посока волята на управлявания от него народ. Но никой от тримата не е способен да създаде и съответно отрази себе си в една единичка клетка от трите ЖИВИ царства, които откриваме във символа на Кръста: хоризонталната греда ни представя животинското царство, долната част на вертикалната греда е „запазена“ за растителното царство, а горната част – за човешкото. Минералното липсва, защото владеем неговите сили. Ако искаме да постигнем контрол над Кръста, т.е. над Силата на Живота е нужно да създадем свое СОБСТВЕНО Царство, което го НЯМА в Кръста. Това е Царството на ГРААЛА. Същността, Силата на Граала „дреме“ във всеки човек и може да бъде пробудена единствено от него самия, за да свърже и хармонизира в равностранен триъгълник трите ни душевни стихии –

мисълта, чувството и волята и позволи на трите масонски колони да се проявят по правилния начин в ЖИВОТА. Тази Сила е ЛЮБОВТА. Любовта се постига чрез саможертвата на егоизма в Името Христово. Тогава старото „Царско изкуство”, контролиращо безжизнената материя чрез интелекта, се превръща в морално СОЦИАЛНО изкуство, движено само от несебичната(Христовата) Любов. Спасителят присъства във ВСИЧКИ степени на Божията Любов, защото според Беинса „изпълни всички междини” между човека и Бога и можем да Го откриваме непрекъснато в нея, ако имаме стремежа свободно да я изживяваме(пропускаме) в(през) себе си като СЪЗНАТЕЛНА ВОЛЯ(дела). Без Христос неминуемо попадаме в клопките на безсъзнателната злоупотреба с духовните сили и се превръщаме в част от легионите на Сорат, подготвяйки както собствената си гибел, така и гибелта на човешкия род.

През месец май 2010 година от ариманизирана Америка дойде съобщението за създадена изкуствена клетка, която според човешката воля ще бъде размножавана по-нататък чрез жива клетка. Това франкенщайнство е поредната голяма крачка на съвременната наука към неконтролираното блудство с размножителните сили. Лемурия загина от огън, Атлантида от вода, а следатлантската коренна раса ще загине в огромен морален потоп, предизвикан от егоизма. Щайнер ни предупреди: „Народност, раса, пол, социално положение, религия – всички те въздействат върху човешкия егоизъм. Само когато човечеството победи всички тези неща, то ще се освободи от егоизма”. Който „изцеди” и последната капка егоизъм в себе си, може да премине в бъдеще към новия начин на размножение, свързан най-пряко с Мистерията на Граала, отразена в седмия апокалиптичен печат. Куба – това е света на пространството. Излизащите от него змии представляват низшите(човешки) сили, обърнати чрез СОБСТВЕНИТЕ ни усилия във висши(Божествени) сили. ТАКА се подготвя „Новият Йерусалим”, представен също като „куб”, но „слизащ от Небето”. Одухотвореният човек се превръща в „гълъб”(Дух) и спира инкарнациите си на Земята, за да „ходи в светия град”, който е новата „скиния на Бога с човеците”, а по-късно ще премине и към Живот на „новото небе и новата земя”(Бъдещия Юпитер). Той повече не се нуждае от 10-те морални Божии заповеди, регулиращи взаимоотношенията в „расата Адамова”, състояща се от два пола. В Граала половете изчезват и 10-те заповеди стават излишни. „Златният Триъгълник” ще излезе изпод стария пространствен куб, за да се разкрива „Загубената Дума” от НОВИЯ „куб” чрез Посветените на Граала.

Натам ни поведе основаното през 12-ти век движение на Граала и по този път към бъдещото саморазмножаващо се безполово същество Душите на женския пол ще вървят напълно равностойно с мъжете, за да заживеят с тях в телата, които последните ще са сътворили от себе си и за себе си. От казаното дотук става ясно, че различните форми на хомосексуализъм, педофилия и т.н. са резултат от злоупотребата с дадената ни от Бога свобода и работят срещу бъдещата еволюция на човешкия род. Нека да е ясно: Граала е резултат от съединяването в любовния акт на МЪЖА и ЖЕНАТА чрез Христовата Любов, а останалите форми на практикувана сексуалност са ПОРОЧНОСТ и обслужват Сорат!

Когато масоните отстраниха жените от своите ложи, фактически насочиха развитието към днешната „равнопоставеност” между сексуалните „ориентации”, довела до безумството на хомосексуалния „брак”. Не е далече времето, когато ще се узакони „осиновяването” на деца от подобни „двойки”! А може би тройки, четворки? Така ли разбират „демокрацията” масоните на Запад? Всеки мъж, официално въведен в тяхна ложа, получава престилка като символ на победата над природната сексуалност чрез свободния творчески дух. Освен престилката, получава и два чифта ръкавици. Единият чифт слага на себе си, а другия трябва да сложи върху дамата на

своя избор. Чрез това разделяне се показва, че двамата би трябвало да се докосват с ръкавиците така, че чувствените импулси да нямат нищо общо с онова, което се отнася до Свободното Масонство. Залагайки подобно разделение между половете, масоните практически НИКОГА не ще победят днешната си сексуална чувствителност, защото низшето може да бъде трансформирано във висше само чрез СЪЕДИНЕНИТЕ духовни сили и на двата пола, за да могат след време свободно да протегнат ръце един към друг за съвместно творчество, в което Духът Христов в единия ще говори на Духът Христов в другия. Ако бракът на Рудолф Щайнер с Мария Щайнер ПРОРОЧЕСКИ сочеше именно към това бъдеще на ДУХОВНА андрогиния в Граала(Христос), то масоните изгубиха разбирането си за Спасителя и съвсем закономерно нямат нищо общо с Мистерията на Граала, въпреки, че тя присъства в тяхната символика. Всичко обаче е САМО символика. Нещо повече: те загърбиха враждата с отколешния си враг – йезуитите и заедно с тях се хвърлиха да унищожават съвременното розенкройцерство в лицето на Антропософията, която ни дава не просто разбирането за Граала, но както бе посочено по-преди е и ПЪТЯ, водещ към неговото изграждане. За йезуитите е ясно: те ненавиждат розенкройцерството, защото искат чрез култа към „Исус“ да консервират женската свещенническа(Авелова) мъдрост в стария вид и я задържат към мъртвия Кръст, от който не израстват рози, като по този начин предотвратят всякаква перспектива за бъдещо сливане с мъжката масонска(Каинова) мъдрост. Но явно масоните не са толкова опасни за тях, след като с общи усилия премахнаха в нощта на 31.12. 1922 година „Дома на Йоан“ – Гьотеанума. Недков пише за тайна среща, състояла се в края на ХХ-ти век между покойния папа-масон, Върховния Командир на „Стария и Приет Шотландски ритуал на Свободното зидарство“ и двама атонски монаси с цел „Изтокът и Западът да се съберат отново“, защото „времето настъпи“. За какво настъпи времето според тях? – „Парите ще изчезнат. Символите ще станат разменна монета. Стойността им ще се определя от скритото в тях познание. Ще настъпи търпимост между всички религии. Политическият ред ще претърпи радикална промяна и т.н.“.

Да, Учителят Беинса Дуно отдавна ни предупреди, че „печата“ над съществуващия днешен „цивилизован“ свят – изграден ОТ масоните и католицизма – е „ударен“ и нищо няма да остане от него, защото представлява само едно „скърцане със зъби“. Бъдещето на човешкия род е свързано с ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС, започнало от 30-те години на миналия век, а не с „търпимост между всички религии“ в името на „Великия Архитект на Вселената“. Масонството и католицизма отдавна изгубиха Спасителя и НЯМА как без НЕГО да съберат по ПРАВИЛНИЯ начин Изтока със Запада, за да подредят по нов начин света. Отговорът на този ФУНДАМЕНТАЛЕН за бъдещето на света въпрос беше даден със започналото от Варна ДЕЛО, стартирало по СЪЩОТО време, когато се е провела въпросната среща на Атонския полуостров, наречен от автора „републиката на масоните“. Христос може да бъде намерен по правилния начин ЕДИНСТВЕНО чрез СИНТЕЗА в Аза на Антропософията и импулса на Бодхисатвата, представени пред човечеството чрез Рудолф Щайнер и Беинса Дуно. Тогава Запада(Мъдростта) и Изтока(Любовта) се „оженват“, за да се „роди“ Духът на Истината, КОЙТО ще подрежда новия свят според Волята на Христос.

„Държавници, социални реформатори и други подобни са нищо без антропософска основа“, отсече Щайнер. Католицизма, православието и протестантството с ускорени крачки вървят към своя неминуем крах, защото не приеха новото Откровение на Христос през ХХ-ти век. Това се отнася и за ВСИЧКИ останали религиозни системи. Те трябва да се ХРИСТИЯНИЗИРАТ от Духът на Истината! Масонството също е

обречено, ако между него от една страна и посочените два импулса от друга не се спусне МОСТ. Надеждата за тръгване в това направление съществува и тя отново идва от България: Недков правилно посочи, че „на Изток пак нещо става”, а в едно интервю за варненски всекидневник заяви, че световната история не може да бъде написана, без да се упомене за участието на българите в нея. Бодхисатвата Орфей, който се издигна до чин „Буда” в онази си инкарнация преди 33 века се роди сред „благите” българи-траки, за да подготви човечеството за срещата с Бога-Син. Преди 11 века от България чрез Боян Мага тръгна богомилството и будеше западния свят за Живия Христос, а в 20-век тук слезе първият Бодхисатва, който след Голгота ще стане Буда. На границата между второто и третото хилядолетие отново от България ТРЪГНА Свещения Импулс, без който духовния живот на човечеството е обречен на ИЗСЪХВАНЕ и външната подредба на физическия ни живот става НЕВЪЗМОЖНА. Хаоса, предизвикан от дългото игнориране на Боговете и приближаващия „челен” сблъсък с инкарнирания Ариман ЩЕ се задълбочава, докато не преминем към АДЕКВАТНО на епохата съзнателно съвместно творчество с Ангела-Хранител, с Архангела на Народа и с Духа на Времето Михаил, за да подготвяме изпълнението на предвиденото от Бога бъдеще за човешкия род чрез прилагане на ТРЕТИЯ Христов Завет: „Да впрегнем злото на Работа за Добро”! Ако масоните осъзнаят какво започна от България(Варна), имат шанс да участват в предстоящото „представление” на страната на Христос. „Всяко дело, което е проникнато от Христос е цвят, който връзва и дава плод”, съвсем ясно ни го каза Учителя. В противен случай „цвета” не само „не връзва и не дава плод”, а помага на Сорат. ЖИВОТ в Христос или СМЪРТ в Ариман – този е избора пред масонството ДНЕС! Дано избере Живота?!

Кое ще избере българинът Димитър Недков?

otizvora.com

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Предговор.....
2. Легендата за Храма.....
3. Свободното Масонство.....
4. Изгубената Дума.....